

Liahona

Jeres bedste chance for
at være lykkelige, s. 14

Fire ting, som nye medlemmer
ønsker, I skal vide, s. 22

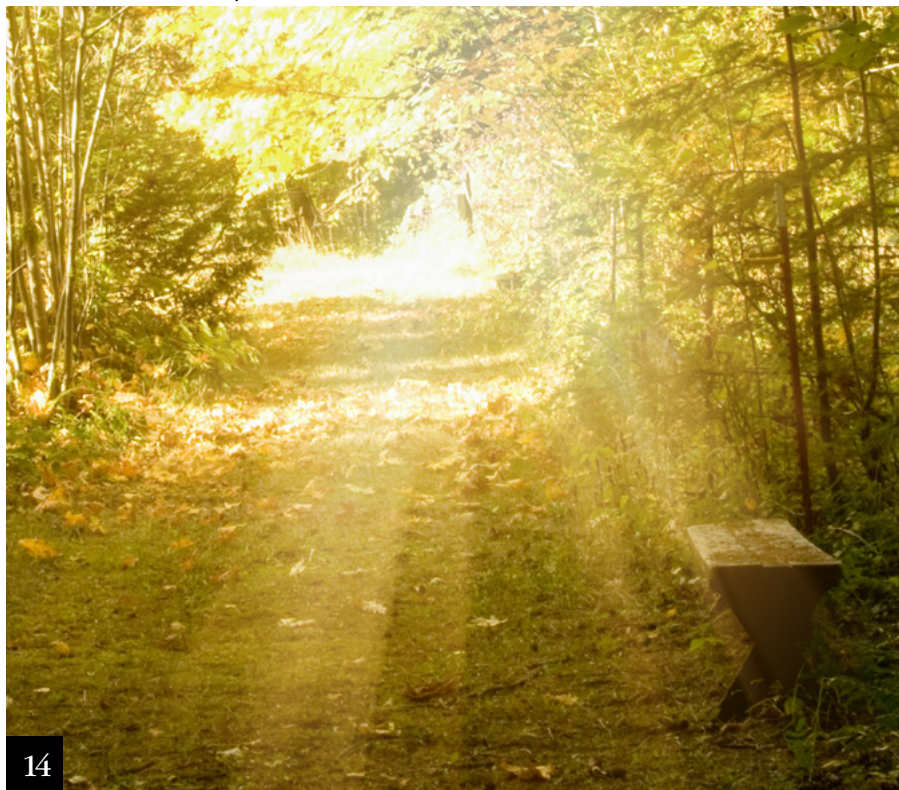
Derfor vinder tavshed ikke i en
krig på ord, s. 28

Menigheden reddede mig efter
min datters selvmord, s. 34

Dette fædfulde billede viser Cumorahøjen i baggrunden. I det fordlums Amerika skjulte en nefitisk profet ved navn Moroni sit folks optegnelser i højen. Omkring 1.400 år senere vendte Moroni som engel tilbage til nabolaget og åbenbarede optegnelsens placering til den unge Joseph Smith. Joseph gravede optegnelserne op og oversatte dem. De blev kendt som Mormons Bog.

Fotografi: George Edward Anderson,
med tilladelse fra Kirkens historiske museum og arkiv

14

FASTE ARTIKLER

8 **Noter fra aprilkonferencen 2017**

10 **Undervisning på Frelserens måde: Kærlighed og chokoladekage: Hvad vil I give for at få dem tilbage?**

Devin G. Durrant

38 **Profiler af tro: Cayo og Anthony**

40 **Sidste dages hellige røster**

80 **Til vi ses igen: Mormons Bog: Et sandt mirakel**

Ældste Mark E. Petersen

BUDSKABER

4 **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Profeter til at vejlede os**
Præsident Thomas S. Monson

7 **Besøgsbudskabet: Af ét hjerte**

ARTIKLER

14 **Den evangeliske vej til lykke**
Ældste Jeffrey R. Holland
Hvordan kan vi stræbe efter lykke, når livet kan synes som et udfordrende bjerg, der skal bestiges?

22 **Vi kan gøre det bedre: Byd andre velkommen i folden**
Betsy VanDenBerghe
Fire forslag til at hjælpe nye og tilbagevendende medlemmer med at føle sig velkomne i Kirken.

28 **Forsvar troen**
Ældste Jörg Klebingat
Hvad er vi villige til at gøre for at forsvare vores tro på Jesus Kristus?

34 **Reddet efter min datters selvmord**
Le Etta Thorpe
Da jeg mistede min datter på grund af selvmord, stak de følelsesmæssige sår dybt. Heldigvis var menigheden der for mig og fik mig på fode igen.

PÅ OMSLAGET
Foto: Leslie Nilsson.

LÆS I NÆSTE MÅNED

Lær om ændringer i møderne for Det Melkisedeske Præstedømme og Hjælpeforeningen i 2018.

- 44** **Overvind den farlige tvivl**
 Ældste Hugo Montoya
Howdan kan vi være trofaste, når der er så meget skepsis og mange fristelser overalt omkring os?
- 48** **Forsøg med musikken**
 Marcel Hall
Jeg opdagede, at noget så enkelt kunne ændre så meget.

*Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
 Vink: Hvilke vigtige valg har du truffet?*

- 50** **Flymekanik**
 Richard M. Romney
Hvad har flyvemaskiner med evangeliet at gøre?
- 52** **Jeres vidnesbyrd og Mormons Bog**
Læs tre unges beretninger om, hvordan Mormons Bog har ændret deres liv.
- 56** **25 sandheder i Mormons Bog**
Mormons Bog er vores religions slutsten – find ud af hvorfor!
- 58** **Skrifterne: 10 minutter om dagen**
 Hadley Griggs
Er du træt af ikke at nå dit mål for skriftstudium? Så prøv det her.
- 62** **Plakat: Overvældet?**
- 63** **Lige til sagen**
Howdan kan jeg modstå fristelse? Hvad gør jeg, hvis mine kære dør?
- 64** **Svar fra Kirkens ledere: Sådan indbyder man Helligånden**
 Præsident Henry B. Eyring
- 65** **Kun for unge**

- 66** **Konferenceoptælling**
Her er en sjov måde at tælle forskellige ord, som I måske hører under generalkonferencen!
- 67** **Et maleri af Kristus**
 Tesla S.
Teslas ven forberedte sig på noget særligt – det gjorde Tesla også.
- 68** **Janes valg**
 Jessica Larsen
Jane søgte efter sandheden. Ville hun finde det, hun ledte efter?
- 70** **Vores side**
- 71** **Skikkelser i Kirkens historie: Hjelpeforeningssøstre og templet i Nauvoo**
- 72** **Svar fra en apostel: Hvordan gør jeg mit vidnesbyrd stærkt?**
 Ældste Ronald A. Rasband
- 73** **Leg ikke med ild!**
 Jean B. Bingham
I kan komme til skade, hvis I leger med noget farligt!
- 74** **Alle Guds børn**
 Julie Cornelius-Huang
Iren besøgte sin bedstefars kirke for første gang – men den lignede ikke nogen anden kirke, han havde set før.
- 76** **Historier om Jesus: Jesus er venlig**
 Kim Webb Reid
- 79** **Malebogsside: Jeg kan være venlig**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R.
Curtis Jr., Sharon Eubank, Christoffel Golden, Douglas D.
Holmes, Erich W. Kopschke, Larry R. Lawrence

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremlida Amaral

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi,
Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkelt personer kopiere materiale fra Liahona til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

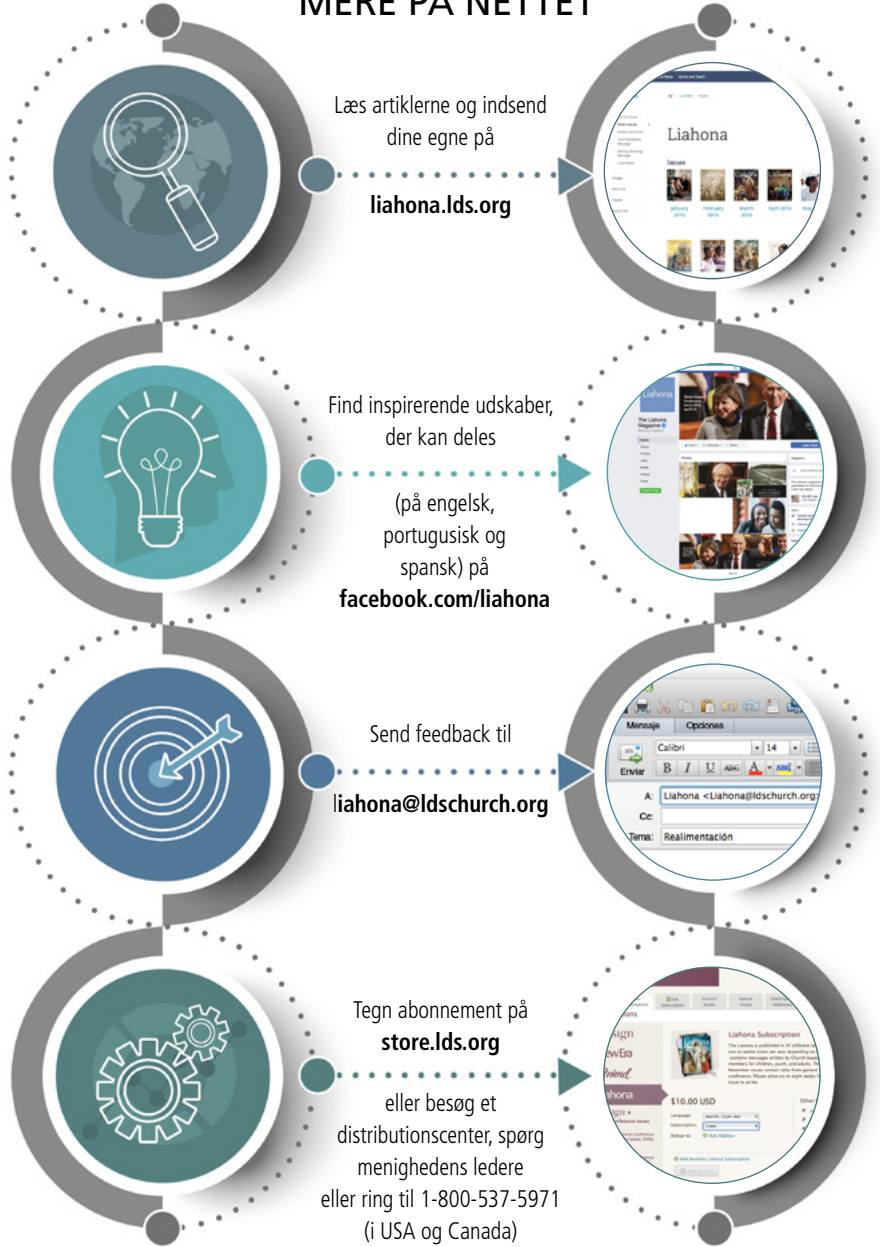
For readers in the United States and Canada:

September 2017 Vol. 166 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Danish
(ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMIM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MERE PÅ NETTET

IKONER FRÅ GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Afhængighed, 42

Aktivering, 10, 22, 34

Andre religioner, 67, 74

Arbejde, 14

Bøn, 52, 63, 72

Død, 34, 40

Enighed, 7, 22

Flygtninge, 65

Forudtilværelsen, 28

Generalkonference, 4, 66

Handlefrihed, 14, 28, 68

Helligånden, 7, 63, 73

Jesus Kristus, 7, 14, 44, 56

**Konvertering, 22, 38,
52, 68**

Kærlighed, 7, 10, 14, 34

Lydighed, 73

Lykke, 14, 34

Missionering, 10

Mod, 28, 44, 63, 68

**Mormons Bog, 42, 43, 52,
56, 58, 80**

Omvendelse, 63, 73

Profeter, 4

Seminar, 65

Skrifterne, 52, 56, 58, 72

**Tjeneste, 7, 10, 34, 65,
67, 72**

Tro, 28, 41, 44, 63, 64

Tvivl, 44

Undervisning, 10

**Venlighed, 14, 22, 34,
76, 79**

Vidnesbyrd, 72

**Vor himmelske Fader, 28,
48, 50, 63, 64**

Præsident
Thomas S. Monson

PROFETER TIL AT VEJLEDE OS

For nogle få år siden sad jeg i et værelse i templet i Salt Lake City, hvor Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd mødes en gang om ugen. Jeg kiggede på væggen, der er prydet af ansigter fra Det Første Præsidentskab, og betragtede hver af Kirkens præsidenter.

Mens jeg så på dem – fra profeten Joseph Smith (1805-1844) til præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) – tænkte jeg: »Hvor er jeg taknemlig for den vejledning, de hver især gav.«

Det var store mænd, der aldrig vaklede, tøvede eller svigtede. De var Guds mænd. Når jeg tænker på de nutidsprofeter, jeg har kendt og elsket, mindes jeg deres liv, egenskaber og inspirerede undervisning.

Præsident Heber J. Grant (1856-1945) var Kirkens præsident, da jeg blev født. Når jeg tænker over præsident Grants liv og lærdomme, tror jeg, at et karaktertræk, som han altid var et godt eksempel på, var udholdenhed – udholdenhed i alt, hvad der er godt og ædelt.

Præsident George Albert Smith (1870-1951) var præsident for Kirken i den tid, hvor jeg tjente som biskop i min menighed i Salt Lake City. Han bemærkede, at der var en stor krig i gang mellem Herren og modstanderen. Han sagde: »Hvis I vil blive på Herrens side af stregen, er I under hans påvirkning og har ikke noget ønske om at gøre noget forkert.«¹

I 1963 blev jeg kaldet til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum af præsident David O. McKay (1873-1970). Han underviste om hensyn til andre ved den måde,

han levede på. »Sand næstekærlighed er kærlighed i funktion,« sagde han.²

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972), en af Kirkens mest produktive skribenter, gjorde evangelisk uddannelse til et livsprincip. Han læste uophørligt skrifterne og var mere bekendt med de lærdomme og doktriner, man finder i dem, end nogen anden, jeg nogensinde har kendt.

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) tjente som min stavspræsident, da jeg var dreng. Et af hans yndlingscitater var: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte.«³ Han opfordrede de hellige til at være i harmoni med og modtagelige for Helligåndens hvisken.

Jeg tror, at et vejledende livsprincip for præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) ville være hengivenhed. Han var fuldstændigt og utvetydigt Herren hengiven. Han var også meget hengiven i sin efterlevelse af evangeliet.

Da præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) blev præsident for Kirken, kaldte han mig til at tjene som sin andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Kærlighed var hans vigtigste princip, og det kommer til udtryk i hans yndlingscitater, som er en udtalelse fra Frelseren, der spurgte sine disciple: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er.«⁴

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) var en, der altid så efter det bedste i andre mennesker. Han var altid høflig; han var altid ydmyg. Det var mit privilegium at tjene som hans andenrådgiver.

Præsident Gordon B. Hinckley lærte os at gøre vores bedste. Han bar stærke vidnesbyrd om Frelseren og hans mission. Han underviste os med kærlighed. Det var en ære og velsignelse for mig at tjene som hans førsterådgiver.

Frelseren sender profeter, fordi han

elsker os. Under generalkonferencen til oktober vil Kirkens generalautoriteter igen have privilegiet af at formidle hans ord. Vi går til den opgave med stor højtidelighed og ydmyghed.

Hvor er vi dog velsignede ved, at Jesu Kristi genoprettede kirke er på jorden, og at Kirken er grundlagt på

åbenbaringsens klippe. Fortsat åbenbaring er selve livsnerven i Jesu Kristi evangelium.

Må vi forberede os på at modtage den personlige åbenbaring, der kommer til os i overflod under generalkonferencen. Må vores hjerte fyldes af dyb målbevidsthed, når vi rækker vores hænder i vejret for at opretholde de levende profeter og apostle. Må vi blive oplyst, opløftet, trøstet og styrket, når vi lytter til deres budskaber. Og må vi være rede til at genindvie os til Herren Jesus Kristus – hans evangelium og hans værk – og til at forny vores forsæt om at efterleve hans bud og gøre hans vilje. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. 181.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 184.
3. L&P 87:8.
4. 3 Ne 27:27.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Monson fortæller gribende, hvad han har lært af profeterne før ham. Han minder os også om, at »Frelseren sender profeter, fordi han elsker os.« Når I underviser, kan I måske drøfte, hvordan profeter og apostle er et tegn på Guds kærlighed til os. Overvej at

dele nogle af de råd, præsident Monson er kommet med i sine senere generalkonferencetaler. Giv dem, I underviser, en opfordring til at forberede sig på generalkonferencen ved at læse de taler igennem, der har inspireret dem og hjulpet dem til at føle Frelserens kærlighed.

UNGE

I kan downloade musikken til »Hav tak for profeten, du sendte« på lds.org/lo9176.

Hav tak for profeten, du sendte

Hvilken indflydelse har vores profet, Thomas S. Monson, haft på jer? Hvad vil I huske ham bedst for? I kan overveje at skrive om præsident Monson og hans liv i jeres dagbog – ligesom han i dette budskab beskriver,

hvilken indflydelse de enkelte profeter, *han* husker, har haft på ham.

I kan også vælge et yndlingscitat af ham og skrive det et sted, hvor I ofte ser det, det kan være på en skolemappe eller en note på jeres værelse. I kan

tilmed lave et billedcitat af det og gøre det til baggrund på jeres mobiltelefon! Hver gang I ser citatet, kan I tænke over vigtigheden af at have en levende profet og huske, at han er her for at vise os kærlighed og vejen frem i dag.

FOTOGRAFI: PEGGY MARE FLORES

BØRN

Profeter viser os til Kristus

Frelseren giver os profeter, fordi han elsker os. At følge profeten hjælper os til at vælge ret. Hvilken vej bør børnene tage for at følge profeten?

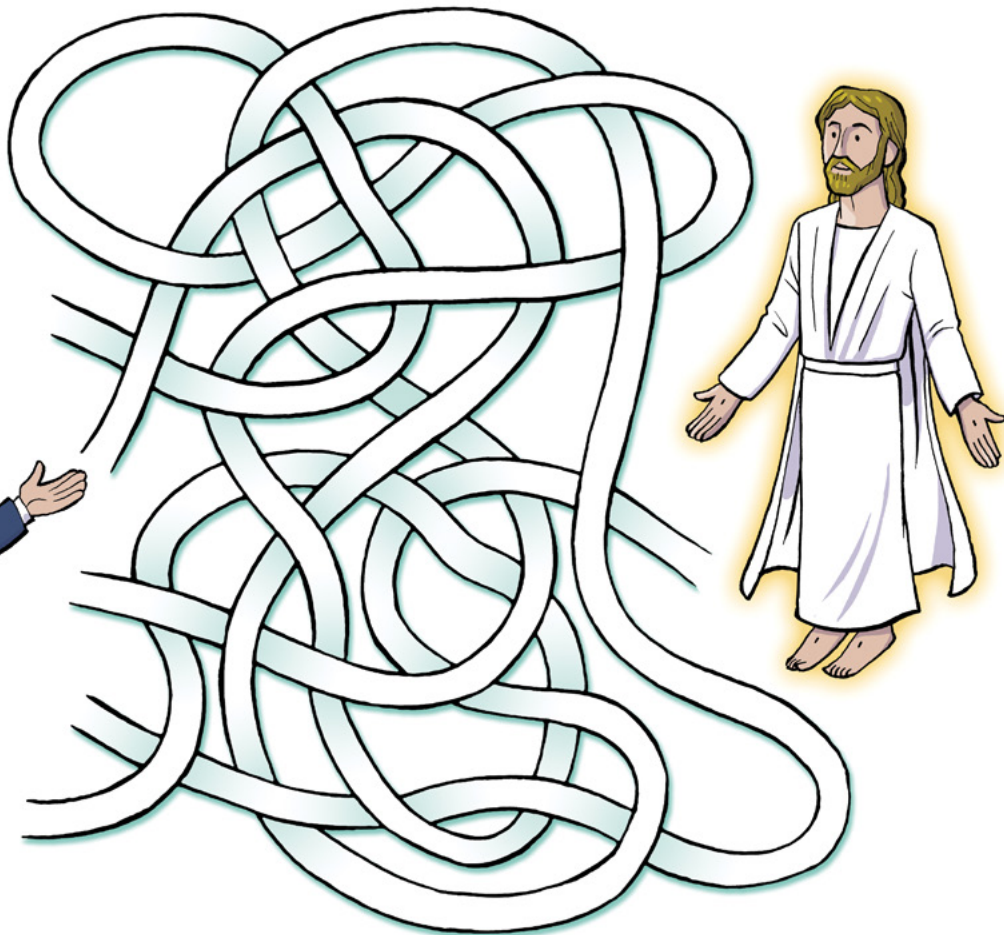

ILLUSTRATION: ADAM KOFORD

Af ét hjerte

Studér bønsmøt dette materiale og søg inspiration for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af formålet med Hjælpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

»Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem« (Moses 7:18). Hvordan kan vi blive ét?

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Midt i det engelske ord for opstandelse *atonement* er bogstaverne *one* eller *en*. Der som hele menneskeheden forstod dette, ville der aldrig være nogen, vi ikke interesserede os for uanset alder, race, køn, religion eller socialt eller økonomisk ståsted. Vi ville stræbe efter at ligne Frelseren og ville aldrig være uvenlige, ligegyldige, respektløse eller ufølsomme over for andre.«¹

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Når mennesker har den Ånd hos sig, kan vi forvente harmoni ... Guds Ånd sår aldrig splid (se 3 Ne 11:29) ... Den fører til personlig fred og en følelse af fællesskab med andre.«²

Om familiemæssige udfordringer har Carole M. Stephens,

Tro
Familie
Tjeneste

der tjente som førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, sagt: »Jeg har aldrig måttet gennemleve en skilsmisse, den smerte og usikkerhed, der opstår, når man bliver forladt, eller det ansvar, der følger af at være enlig mor. Jeg har aldrig oplevet, at et af mine børn døde, jeg har aldrig været ufrugtbar eller følt mig tiltrukket af mit eget køn. Jeg har aldrig måttet udholde misbrug, kronisk sygdom eller afhængighed. Det har ikke været en del af min udvikling.

Men gennem *mine egne* prøvelser og udfordringer ... har jeg lært den ene person, der virkelig forstår, rigtig godt at kende ... Og derudover har jeg oplevet alle de jordiske prøvelser, jeg lige har nævnt, gennem en

datters, mors, bedstemors, søsters, tantes og vens perspektiv.

Vores mulighed som pagtsholdende døtre af Gud er ikke blot at lære af vores egne udfordringer. Det er at forene os i empati og medfølelse, når vi støtter andre medlemmer af Guds familie under deres trængsler.«³

Yderligere skriftsteder og information

Joh 17:20-23; Ef 4:15; Mosi 18:21-22; 4 Ne 1:15
reliefsociety.lds.org

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Forsoningen og værdien af én sjæl«, *Liahona*, maj 2004, s. 86-87.
2. Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 71.
3. Se Carole M. Stephens, »Familien kommer fra Gud«, *Liahona*, maj 2015, s. 11-12.

Overvej følgende

Hvordan kan det, at vi er ét, hjælpe os til at blive ét med Gud?

NOTER FRA APRILKONFERENCEN 2017

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2017, kan I bruge disse sider som hjælp i jeres studium og anvendelse af nylig undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

Guddommen

»Fordi vi har sandheden om Guddommen og vores forhold til dem, om formålet med livet og beskaffenheden af vores evige skæbne, har vi det ultimative kort over og forsikring til vores rejse gennem jordelivet. Vi ved, hvem vi tilbeder, og hvorfor vi tilbeder. Vi ved, hvem vi er, og hvad vi kan blive (se L&P 93:19). Vi ved, hvem der gør det hele muligt, og vi ved, hvad vi skal gøre for at nyde de uovertrufne velsignelser, der kommer gennem Guds frelsesplan. Hvordan ved vi alt dette? Vi ved det på grund af Guds åbenbaringer til sine profeter og til os hver især.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Guddommen og frelsesplanen«, *Liahona*, maj 2017, s. 103.

PROFETISK LØFTE

KALDE PÅ HIMLENS KRÆFTER

»Skrifterne lærer os, at den retskafne udøvelse af præstedømmet afhænger af vores efterlevelse af principperne venlighed, næstekærlighed og kærlighed ...

Lad os granske os selv og beslutte os for at følge Frelserens eksempel ved at være venlige, kærlige og næstekærlige. Og når vi gør det, bliver vi bedre i stand til at nedkalde himlens kræfter over os selv, vores familie og vores medrejsende på denne til tider vanskelige rejse tilbage mod vores himmelske hjem.«

Præsident Thomas S. Monson, »Venlighed, næstekærlighed og kærlighed«, *Liahona*, maj 2017, s. 67.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

CENTRERET OM KRISTUS

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt« (Ordsp 3:5-6) ...

På engelsk har ordet lean (støtte) en bibetydning af at hælde til siden. Når vi fysisk hælder til den ene eller den anden side, flytter vi os fra midten, vi

er ude af balance, og vi falder. Når vi åndeligt hælder os til vores egen forståelse, læner vi os bort fra Frelseren ...

Vi kan alle stole på Herren og ikke hælde. Vi kan centrere vores liv om Frelseren ved at lære ham at kende, og så vil han lede vores stier.«

Bonnie H. Cordon, førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, »Stol på Herren og støt dig ikke til din egen indsigt«, *Liahona*, maj 2017, s. 6, 9.

HVEM SAGDE DETTE?

1. »En angrende synder kommer tættere på Gud end den selvretfærdige person, der fordømmer denne synder.« _____
2. »Motivationen til at advare er kærlighed – kærlighed til Gud og kærlighed til vores medmennesker. At advare er at være interesseret.« _____
3. »Hvis kærlighed til Gud er melodien i vores fælles sang, så ligger vores fælles stræben i at være lydige over for ham i den uvægerlige harmoni deri.« _____
4. »Det var før en sjælden, men velkommen undtagelse, at de unge medbragte navne på deres egne forfædre til templet. Nu er det helt normalt.« _____

Svar: (1) Dale G. Renlund, (2) D. Todd Christofferson, (3) Jeffrey R. Holland, (4) Henry B. Eyring

DRAG PARALLELLER

Virkelige disciple

Nogle gange taler flere talere om det samme evangeliske emne. Her er, hvad tre talere sagde om at være en sand Kristi discipel. Brug jeres *Liahona* fra maj 2017 eller besøg conference.lds.org for at læse mere om, hvad de sagde.

- »Sande Jesu Kristi disciple er villige til at skille sig ud, sige noget og være anderledes end andre mennesker i verden. De er ufortrødne, dedikerede og modige.« – Russell M. Nelson, »Træk Jesu Kristi kraft ind i jeres liv«, s. 40.
- »At være en ægte discipel er en tilstand, man er i ... Disciple lever på en sådan måde, at Kristi karakteregenskaber bliver vævet ind i deres inderste, som en åndelig gobelin.« – Robert D. Hales, »At blive en af vor Herre Jesu Kristi disciple«, s. 46.
- »Vores kærlighed til sabbatsdagen ender ikke, når kirkedørene lukker sig bag os, men åbner i stedet dørene til en smuk dag med hvile fra vores daglige gøremål, med studium, bøn og samvær med vores familie og andre, der har brug for vores opmærksomhed.« – Neil L. Andersen, »At overvinde verden«, s. 59.

KÆRLIGHED OG CHOKOLADEKAGE: HVAD VIL I GIVE FOR AT FÅ DEM TILBAGE?

Devin G. Durrant

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Søster Babata Sonnenberg var modløs. Som ung mor til fem piger under otte år blev hun overrasket over at blive kaldet til at undervise de 16-17-årige i Søndagsskolen i sin menighed. Måneder inde i hendes kaldelse var deltagelsen i klassen sporadisk og almindeligvis sparsom. En søndag var der kun en enkelt dreng, der troppede op i klassen. Fremfor at undervise den ene elev slog hun klassen sammen med en anden. Hun var parat til at give op. Men da hun tænkte nærmere over det og bad omkring den trøstesløse situation, kom inspirationen, og hun oplevede en forandring i hjertet.

Holdindsats

Hendes mand, Ken, var missionsleder i menigheden. De to følte sig tilskyndet til at lave en kombineret indsats for at nå ud til de unge i

menigheden. Hun skulle lave chokoladekage, og han ville invitere de unge i menigheden til at komme hjem til dem hver søndag aften for at spise kage og drøfte missionsforberedelse. Og mens de unge spiste søster Sonnenbergs kage, ville hun invitere dem til søndagsskoleklassen.

Som følge af denne »søde« indbydelse steg deltagelsen i søndagsskoleklassen. Men en ung mand, Nate, var ikke modtagelig for de velholdende invitationer. Søster Sonnenberg følte, at et af hendes får var på vej væk. Hendes respons på den følelse var at gå »ud efter det, [der var] mistet, indtil h[un fandt] det« (Luk 15:4). Så frem for at give op lagde søster Sonnenberg en plan.

Hjemmebesøg

En søndag aften tog hun hen til Nate. Han var hjemme med en

anden fra hendes klasse, som heller ikke havde været der den dag. Hun fortalte dem begge, at hun havde savnet dem i klassen og fortsatte med at give dem dagens lektion lige der. Nates far, der næsten lige var blevet afløst som biskop i menigheden, blev rørt over denne lærers ihærdighed. Han sendte en sms til hendes mand, der lød: »Ken, sig tak til din kone fra mig. Det var inspireret af hende at komme herover og undervise Nate og McKay.«

Men søndagen efter dukkede Nate alligevel ikke op i Søndagsskolen. Så søster Sonnenberg tog igen hjem til ham for at tale om evangeliet. Det havde Nate regnet med kunne ske, så han havde gemt sig hos en ven. Søster Sonnenberg fik øje på ham nogle få huse væk og gav ham lektionen der.

Til sidst besluttede Nate sig for at komme i søndagsskoleklassen.

Hvad var det, der virkede?

Hvorfor vendte Nate tilbage?

Havde det noget at gøre med, at søster Sonnenberg bød på chokoladecake hjemme hos sig?

Havde det noget at gøre med, at hun kom på besøg hos Nate (og naboen) for at træffe ham?

Var det opmuntringen fra venner og familie til at komme i kirke?

Eller havde det at gøre med den kærlighed, han kunne mærke, søster Sonnenberg viste ham?

Svaret ligger sikkert i alt det ovennævnte. Af alle disse årsager og mere til begyndte Nate at komme fast i Søndagsskolen sammen med sine venner.

Resten af historien

Lad mig fortælle, hvordan det videre gik. På grund af de følelser Nate fik for sin søndagsskolelærer, missede han ikke chancen for at købe chokolade til hende, da han senere så hende i indkøbscentret. Søster Sonnenberg, der havde vist ham stor kærlighed, fik også hans kærlighed.

Snart derefter sendte Nate sin missionsansøgning ind i september 2015, og nu tjener han som missionær i Jackson-missionen i Mississippi.

Andre af klassemedlemmerne, der havde svært ved at komme i Søndagsskolen, besluttede sig også for at tjene som missionær. Fem unge mænd og tre unge piger, der deltog i søster Sonnenbergs søndagsskoleklasse

for de 16-17-årige, har tjent, tjener eller skal tjene som missionærer.

Ræk ud til dem, der ikke kommer

»Elsk dem, I underviser«, del 1 af *Undervisning på Frelserens måde*, indeholder et diskussionsemne med titlen »Ræk ud til dem, der ikke kommer.« Der står: »At række ud til mindre aktive medlemmer er ikke blot en pligt for hjemmelærere, besøglærere eller præstedømme- og organisationsledere – lærere kan også bidrage til dette værk. Undervisning er meget mere end at præsentere en lektion om søndagen. Det involverer at tjene med kærlighed og hjælpe andre til at modtage evangeliets velsignelser, og denne hjælp er ofte præcis det, et mindre aktivt medlem behøver. Vi må alle arbejde sammen på at række ud til dem, der vakler, og som lærere kan I have en enestående mulighed for at hjælpe.«¹

Søster Sonnenberg indså, at hun havde en unik mulighed for at hjælpe medlemmerne af klassen. Hun var velsignet med en ugentlig mulighed for at røre deres hjerte, og hun var opsat på at gøre det – enten i klasseværelset eller i deres hjem. Det er selvfølgelig ikke alle lærere, der er i stand til at besøge dem, der ikke kommer i klassen hver uge, det er heller ikke altid muligt, men vi kan alle gøre noget, blot en lille ting for at vise kærlighed mod dem, der er i vores varetægt på en eller anden måde. Husk, hvad

profeten Alma sagde: »Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

Inviter med kærlighed

Afsnittet »Inviter med kærlighed« om dette emne indeholder dette perspektiv: »Oprigtige udtryk for kristuslignende kærlighed har stor kraft til at blødgøre hjertet hos personer i klassen, der vakler i evangeliet. Ofte har disse personer blot behov for at vide, at der er behov for dem, og at de er elsket.«²

Som et resultat af søster Sonnenbergs indsats for at række ud efter Nate følte han, at der var brug for ham, og at han var elsket. Som fuldtidsmissionærer har Nate og hans klassekammerater nu mulighed for at hjælpe andre til at føle den samme kristuslignende kærlighed. Det er en velsignelse, at de kan huske

og efterligne deres søndagsskolelærers eksempel.

Indtil I finder det, der er blevet væk

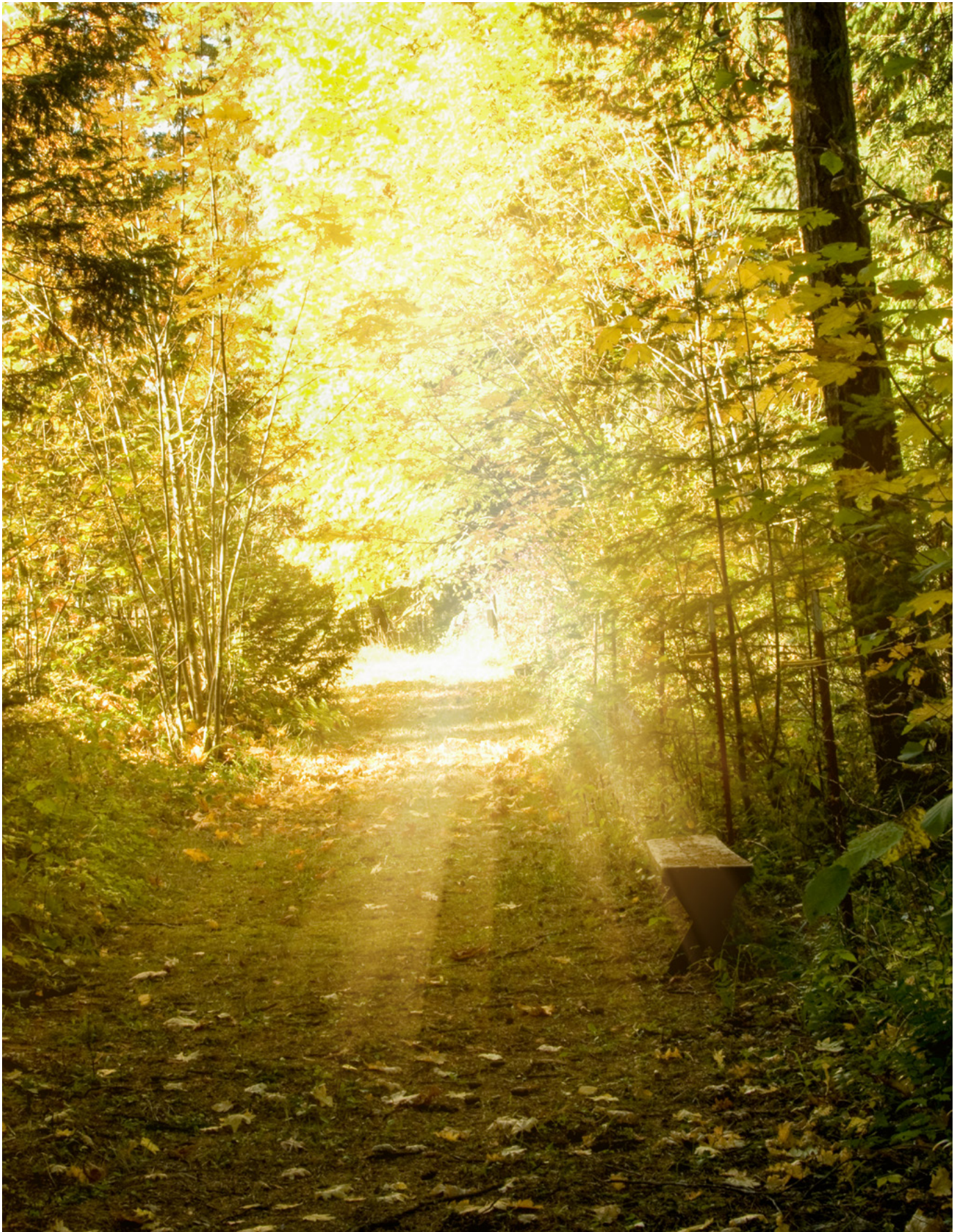
Som Søndagsskolens hovedpræsidentskab er vi taknemlige for de søndagsskolelærere verden over, der på mange forskellige måder opfordrer deres klasse til at komme til Kristus. Vi beder for, at Herren vil velsigne jer i jeres indsats for at elske dem, I underviser, og at I på grund af den kærlighed vil gå »ud efter det, [I] har mistet, indtil [I] finder det« – som han gjorde, da han var på jorden. ■

NOTER

1. *Undervisning på Frelserens måde*, 2016, s. 8, teaching.lds.org.
2. *Undervisning på Frelserens måde*, s. 9.

I kan se videoen »Elsk dem, I underviser«, som I finder på teaching.lds.org, og de øvrige videoer om *Undervisning på Frelserens måde* for at lære mere.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles
Kvorum

DEN EVANGELISKE VEJ TIL lykke

*Jesus Kristus er »vejen,
sandheden og livet«. Ingen finder
sand lykke uden ham.*

Len udtalelse, som I sikkert har hørt mange gange, har profeten Joseph Smith engang sagt: »Lykke er formålet og planen med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil.«¹

Det er denne værdige søgen efter lykke, jeg gerne vil tale om. Bemærk, at jeg sagde »søgen efter lykke«, ikke lykken selv. Husk på, hvordan profeten Joseph valgte sine ord; han talte om vejen, der fører til lykke, som nøglen til at realisere det mål.

Der er ikke noget nyt i den søgen. Det har gennem alle tider været en grundlæggende søgen for menneskeheden. En af de største tænkere i den vestlige verden nogensinde sagde engang, at lykke er meningen og formålet med livet, den er hele målet med og enden på menneskets eksistens.²

FOTO FRA GETTY IMAGES

Henry David Thoreau sagde: »Lykke er som en sommerfugl, jo mere man jagter den, jo mere undviger den en, men når man retter sin opmærksomhed mod andre ting, kommer den og sætter sig blidt på ens skulder.«

Det var Aristoteles, men bemærk hvordan hans udtalelse i al sin fremsynethed stemmer overens med profeten Josephs – næsten samme ordlyd. I de indledende linjer af den amerikanske uafhængighedserklæring har Thomas Jefferson udødeliggjort såvel vores personlige som politiske søgen ved for evigt (i det mindste i USA) at sammenknytte de tre store umistelige rettigheder »liv, frihed og stræben efter lykke«. Men bemærk, at i den storslåede trojka er lykken ikke en rettighed (som liv og frihed), det er *stræben* efter lykke, der er.

Så hvordan stræber vi efter lykke, især når vi er unge og uerfarne og måske lidt frygtsomme, og livet ligger foran os som et udfordrende bjerg, der skal bestiges? Ja, en ting, som vi ved med sikkerhed, er, at lykken ikke er let at finde ved at løbe lige efter den. Den er almindeligvis for flygtig, for kortvarig,

for subtil. Hvis I ikke allerede har lært det, vil I lære det i de år, der ligger forude, nemlig at lykken for det meste kommer til os, når vi mindst venter det, når vi har travlt med noget andet. Lykke er næsten altid et biprodukt af en eller anden anstrengelse.

Henry David Thoreau, en af mine yndlingsforfattere da jeg gik på universitetet, har sagt: »Lykke er som en sommerfugl, jo mere man jagter den, jo mere undviger den en, men når man retter sin opmærksomhed mod andre ting, kommer den og sætter sig blidt på ens skulder.«³ Det er en af de her store pudsige paradokser i evangeliet, der tilsyneladende ikke altid er åbenlys som »den sidste skal blive den første« (Matt 19:30; L&P 29:30) og at miste sit liv for at finde det (se Matt 16:25). Evangeliet er fyldt med sådanne paradokser og omveje, og jeg tror, at stræben efter lykke

er en af dem. Så hvordan kan vi optimere vores chance for lykke uden at jage den så direkte, at vi misser den? Lad mig hente nogle svar i den mest bemærkelsesværdige bog.

At leve »på lykkelig vis«

De første 30 år af historien i Mormons Bog er ikke en videre behagelig historie. Fjendtlighederne i Lehi og Sarijas familie bliver så indædte, at familien splittes i to halvdele, og den ene gruppe flygter længere ud i ødemarken, da de frygter for deres liv på grund af de andres blodtørst. Da den første gruppe kastede sig ud i det uopdyrkede landskab for at søge sikkerhed og en mulighed for at leve, som de bedst kunne, siger profetlederen for denne nefitiske halvdel af familien, at de »levede på lykkelig vis« (2 Ne 5:27).

Set i lyset af det, de lige havde været igennem i 30 år, og de prøvelser, vi ved, der lå i vente for dem, virker en sådan bemærkning næsten smertelig. Hvordan kunne noget af dette beskrives som blot tilnærmelsesvist lykkeligt? Men Nefi siger ikke, at de var lykkelige, selvom det er tydeligt, at de var. Han siger, at de »levede på lykkelig vis.« Jeg vil gerne have, at I forstår, at der ligger en vidunderlig nøgle i den sætning, som kan låse op for vidunderlige vel-signelser resten af jeres liv.

Jeg tror ikke, at Gud i al sin herlighed eller himlens engle eller jordens profeter har til hensigt at gøre os lykkelige hele tiden, hver dag på enhver måde, med tanke på den test og de prøvelser, som denne jordiske sfære er dannet for at udgøre. Som præsident James E. Faust (1920-2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, engang formulerede det: »Lykke gives os ikke som en pakke, vi bare kan åbne og forbruge. Ingen er lykkelig døgnet rundt alle ugens dage.«⁴

Men lad mig forvisse jer om, at vi ifølge Guds plan kan gøre meget for at finde den lykke, vi ønsker os. Vi kan tage visse skridt, vi kan anlægge visse vaner, vi kan gøre visse ting, som Gud og historien fortæller os, vil føre til lykke i tillid til, at *dersom vi lever på en sådan vis*, er det mere sandsynligt, at sommerfuglen vil lande på vores skulder.

Kort sagt er den bedste chance for at være lykkelig at

gøre det, som lykkelige mennesker gør, leve som lykkelige mennesker lever, og vandre ad den vej, som lykkelige mennesker gør. Når I gør det, øges jeres chancer eksponentielt for at finde glæde i uventede øjeblikke, finde fred på uventede steder og finde engles hjælp, hvor I end ikke vidste, at de vidste, at I eksisterede. Her er fem måder, hvorefter vi kan leve »på lykkelig vis.«

Efterlev evangeliet

Frem for alt andet findes lykke, sand fred og alt andet, der bare kommer i nærheden af glæde i skriften, først og fremmest og for evigt ved at efterleve Jesu Kristi evangelium. Mange andre filosofier og systemer er blevet afprøvet. Ja, det synes sikkert at sige, at nærmest *enhver* anden filosofi og system er blevet afprøvet i historiens løb. Men da apostlen Thomas stillede Herren det spørgsmål, som unge mennesker ofte stiller i dag: »Hvordan kan vi så kende vejen?« – hvilket for manges vedkommende kan oversættes til: »Hvordan kan vi kende vejen til lykke?« – svarede Jesus på en måde, der giver genlyd fra evighed til evighed:

»Jeg er vejen og sandheden og livet ...

Og hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre ...

Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det« (Joh 14:5-6, 13-14).

Sikke et løfte! Lev på min måde, lev i min sandhed, lev som mig – lev på den måde, jeg viser og lærer jer – og hvad end I beder om, vil blive jer givet, hvad I søger, vil I finde, deriblandt lykke. Visse dele af den velsignelse vil komme snart, andre dele kan komme senere, og visse dele kommer først i himlen, men de vil komme – allesammen. Hvor opmuntrende er det ikke efter en modløs mandag, en tårefyldt tirsdag eller en opslidende onsdag! Og indfrielsen af dette løfte *kan ikke ske på nogen anden måde* end ved hengivenhed for den evige sandhed!

For ulig fornøjelse, behagelighed eller spænding findes sand »lykke ... kun langs den *slidte, snævre, men lige sti*, der fører til evigt liv«,⁵ som den nyordinerede ældste David O. McKay (1873-1970) sagde for næsten hundrede år siden. Så elsk Gud og hinanden og vær tro mod Jesu Kristi evangelium.

Vælg lykke

Lær for det andet, så hurtigt I kan, at så meget af jeres lykke ligger i jeres hænder, og ikke i begivenheder,

omstændigheder, held eller uheld. Det er en del af det, som kampen om handlefrihed i det førjordiske råd i himlen handlede om. Vi har valgmuligheder, vi har viljekraft, vi har handlefrihed, og vi kan vælge, om ikke lykke i sig selv, så at leve på lykkelig vis. Den amerikanske præsident Abraham Lincoln havde masser at være ulykkelig over i den sværeste embedsperiode, en amerikansk præsident har stået i, men selv han kom frem til, at »de fleste mennesker er omtrent så lykkelige, som de sætter sig for at være.«⁶

Lykken kommer først af det, I sætter jer i hovedet, længe før den kommer jer i hænde. Joseph Smith levede på lykkelig vis i en meget ulykkelig situation, da han fra fængslet i Liberty skrev til dem udenfor, som også var ofre for stor uretfærdighed og forfølgelse:

»Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed ...

Helligånden skal være din stadige ledsager, og dit scepter et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed« (L&P 121:45-46).

»Lad dyd uophørligt pryde dine tanker.« Det er ikke kun et godt råd mod tidens svøbe, pornografi, det er også et godt råd omkring alle slags tanker om evangeliet, gode tanker, konstruktive tanker og håbefulde tanker. Sådanne trosfremmende tanker vil ændre måden, I anskuer livets problemer på, og hvordan I finder en løsning på dem. »Herren kræver hjertet og et villigt sind« (L&P 64:34), er det sagt i åbenbaring.

For ofte har vi tænkt, at det hele afhang af hjertet, det gør det ikke. Gud forventer også et villigt sind i vores søgen efter lykke og fred. Så læg hovedet i blød. Det kræver en indsats. Det er en kamp, men kampen for lykke er værd at udkæmpe.

En forfatter skrev i en populær bog for nogle år siden: »Lykke er konsekvensen af personlig indsats. Man kæmper for den, stræber efter den, insisterer på og ... holder øje med den. I er nødt til at deltage utrætteligt i at skabe jeres velsignelser. Og når I engang har opnået en tilstand af lykke, må I aldrig blive slappe omkring plejen af den, I må gøre en kæmpe indsats for at blive ved med at svømme opad i den lykke ... at holde jer oven vande og på toppen af den.«⁷

Jeg elsker udtrykket »deltage utrætteligt i at skabe jeres velsignelser.« Vær ikke passive. Svøm opad. Tænk, tal og handl positivt. Det er det, lykkelige mennesker gør, det er et aspekt af at leve på lykkelig vis.

Vær venlig og behagelig

Her er en anden. Da jeg forberedte dette budskab, sad jeg længe på mit kontor og prøvede at tænke over, om jeg nogensinde har kendt en lykkelig person, der var uvenlig eller ubehagelig at være sammen med. Og gæt engang? Jeg kunne ikke komme i tanke om en – ikke en eneste en. Så lær denne sandhed tidligt i livet: I kan aldrig bygge jeres lykke på en andens ulykke.

Sommetider, måske især når vi er unge og usikre og prøver på at komme frem i verden, tænker vi, hvis vi kan hive nogen lidt ned, vil

det på mirakuløs vis løfte os op. Det er det, mobning går ud på. Det er det, spydigheder er. Det er det, arrogance og overfladiskhed er. Det er det, nogen uden for går ud på. Måske tror vi, at dersom vi er negative, kyniske eller ganske enkelt bare lede nok, så er forventningerne ikke for høje; vi kan holde alle nede ved at udstille deres mangler, hvorved vores mangler ikke bliver så iøjnefaldende.

Lykkelige mennesker er ikke negative eller kyniske eller onde, så regn ikke med det som en del af at leve »på lykkelig vis.« Hvis livet har lært mig noget, er det, at venlighed og behagelighed og trosbaseret optimisme er betegnende for lykkelige mennesker. Som moder Teresa har sagt: »Lad aldrig nogen komme til dig og gå fra dig igen, uden de har fået det bedre og er blevet gladere. Vær et levende udtryk for Guds venlighed – venlighed i jeres

Hvis livet har lært mig noget, er det, at venlighed og behagelighed og trosbaseret optimisme er betegnende for lykkelige mennesker.

Vær virksomme og arbejdsomme, arbejd for og tjen andre – en af de sande nøgler til sand lykke.

ansigt, venlighed i jeres øjne, venlighed i jeres smil, venlighed i jeres hjertelige hilsen.«⁸

Et beslægtet skridt langs vejen til lykke er at undgå fjendtlighed, strid og vrede i jeres liv. Husk, at det er Lucifer, Satan, den store modstander af os alle, der elsker vrede. Han »er faderen til strid, han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden« (3 Ne 11:29).

Efter ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds havde citeret dette skriftsted ved generalkonferencen for nogle år siden, sagde han: »Udsagnsordet *ophidse* eller skabe røre lyder som opskriften på en katastrofe: Skru gemytterne op på mellembius, strø lidt velvalgte ord i og bring det i kog. Rør rundt indtil det får en fast konsistens; lad det så køle af. Lad følelserne kølnes i flere dage. Serveres kold. Giver masser af levninger.«⁹ Ja, masser af levninger.

Vrede skader eller ødelægger næsten alt, den kommer i nærheden af. Som en gang har sagt – at nære vrede er som at drikke gift og vente på, at en anden person dør af det. Det er en ondsindet syre, der gennemtærer beholderen, længe inden den skader den tilsigtede genstand. Der er intet i den eller dens beslægtede laster – vold, raseri, bitterhed og had – der har noget at gøre med efterlevelse af evangeliet eller søgen efter lykke. Jeg tror ikke, at vrede kan eksistere – eller næres, vedligeholdes eller svælges i – i et liv, der leves på lykkelig vis.

Arbejd på det

Her er et sidste forslag i en lang række af andre ting, vi bør overveje. Nefi sagde om deres bestræbelse på at finde lykke i deres nye land efter 30 års genvordigheder: »Jeg, Nefi, fik mit folk til at være flittige og til at

arbejde med deres hænder« (2 Ne 5:17). I modsætning til dem, de var flygtet fra, som var blevet »et dovent folk, fulde af fortræd og lumskhed« (2 Ne 5:24).

Hvis I gerne vil være lykkelige i skolen eller på en mission eller i et job eller i et ægteskab – så arbejd for det. Lær at arbejde. Tjen flittigt. Vær ikke dovne eller ondskabsfulde. En hjemmestrikket definition på en kristuslignende karakter kan være at have integritet til at gøre det rette på det rette tidspunkt på den rette måde. Sid ikke med hænderne i skødet. Vær ikke ødsle. »Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118). Vær virksomme og arbejdsomme, arbejd for og tjen andre – en af de sande nøgler til sand lykke.

Lad mig nu afslutte med at citere Almas ligefremme råd til Corianton. Med al den opmuntring, en far ønsker at give sin søn eller datter, sagde han, at i opstandelsen vil den trofaste blive »oprejst til uendelig lykke«, hvori de vil »arve Guds rige« (Alma 41:4). Han tilføjede, at til den tid vil vi blive »oprejst til lykke efter [vores] ønske om lykke« (Alma 41:5). Men han advarede på det kraftigste: »Antag ikke ..., at du [uden omvendelse] skal blive bragt tilbage fra synd til lykke. Se, jeg siger dig: *Ugudelighed har aldrig været lykke*« (Alma 41:10; fremhævelse tilføjet).

Synd er modsætningen til at leve »på lykkelig vis«. Som Alma netop siger om dem, der tror anderledes: »De er uden Gud i verden, og de har levet i modstrid med Guds natur; derfor er de i en tilstand, der er i modstrid med lykkens natur« (Alma 41:11).

Afvis overtrædelse

Jeg beder jer om at afvise overtrædelse for at leve i overensstemmelse med Guds sande væsen, som er lykkens sande natur. Jeg opmuntrer og bifalder jer i jeres bestræbelser på at »følge den vej, der fører dertil.« I kan ikke finde den på nogen anden måde.

Det er mit vidnesbyrd, at Gud, den evige Fader i himlen, altid opmuntrer til og bifalder jeres søgen, endog mere kærligt end jeg gør. Jeg vidner om, at han ønsker, at I skal være lykkelige og opleve sand lykke. Jeg vidner om hans

enbårne Søns forsoning, som åbner for den rette vej, og om nødvendigt en ny begyndelse på den, en ny chance og om nødvendigt en ændring af vores væsen.

Jeg beder om, at I vil vide, at Jesus Kristus er »vejen, sandheden og livet«, og at ingen opnår sand lykke uden om ham. Jeg beder om, at I engang, en dag og et sted, vil få alle jeres hjertes retfærdige ønsker opfyldt, når I efterlever Jesu Kristi evangelium, og I kan leve på en sådan vis, at det leder til de velsignelser. ■

Fra talen »Living after the Manner of Happiness«, der blev holdt på Brigham Young University–Idaho den 23. september 2014. Hele talen kan ses ved at besøge web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTER

1. Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307.
2. Se Aristoteles, *Etik og Politik*. *Den Nikomacheiske Etik*, oversat til dansk af Niels Møller, 1936.
3. Henry David Thoreau, *Thoreau on Nature: Sage Words on Finding Harmony with the Natural World*, 2015, s.72; dette citat er også blevet tilskrevet Nathaniel Hawthorne og unavngivne.
4. Se James E. Faust, »Vores søgen efter lykke«, *Liahona*, okt. 2000, s. 2, 4.
5. David O. McKay, i Conference Report, okt. 1919, s. 180, fremhævelse tilføjet.
6. Dette citat tilskrives Abraham Lincoln af dr. Frank Crane i *Syracuse Herald*, 1. jan. 1914; quoteinvestigator.com/category/frank-crane.
7. Elizabeth Gilbert, *Eat, Pray, Love: One Woman's Search for Everything Across Italy, India and Indonesia*, 2006, s. 260.
8. Moder Teresa, i Susan Conroy, *Mother Teresa's Lessons of Love and Secrets of Sanctity*, 2003, s. 64.
9. Lynn G. Robbins, »Handlefrihed og vrede«, *Stjernen*, juli 1998, s. 84.

Vi kan gøre det bedre:

BYD ANDRE VELKOMMEN i folden

Her er fire måder, hvorpå I kan hjælpe nye og tilbagevendende medlemmer til at føle, at de hører til.

Redaktørens bemærkning: Uanset hvor stærk en tro nogen har på Jesu Kristi evangelium, kan det være svært for nye og tilbagevendende medlemmer at forblive trofaste, hvis de ikke føler, at de hører til. I denne artikel undersøger vi, hvad medlemmer, der allerede er i folden, kan gøre for at byde andre velkommen. Til december tager vi et kig på, hvad de, der føler sig udenfor, kan gøre for at finde deres plads.

Betsy VanDenBerghe

Der var ikke gået en måned, siden Melissa (alle navne er ændret) var blevet døbt i det midtvestlige USA, før hun skulle bede åbningsbøn ved nadvermødet. Hun var nervøs for at bede offentligt, men »havde tillid til sin evne til at tale med vor himmelske Fader,« fortæller hun. »Jeg havde jo trods alt bedt i årevis, især da jeg undersøgte Kirken, og kunne mærke Helligånden hjælpe mig.«

Så hun blev overrasket, da hun modtog en e-mail fra et medlem af menigheden, der detaljeret beskrev alt det, der var galt med hendes bøn. Skam, forlegenhed og en storm af tvivl strømmede igennem Melissa, indtil hun følte sig tilskyndet til at ringe til den hjemvendte missionær, der havde undervist hende. »Han forsikrede mig hurtigt om, at det var totalt upassende af dette medlem at kritisere mig således,« fortæller hun. »Han fortalte mig også, at biskoprådet aldrig ville bede et andet medlem, som jeg havde antaget, om at give mig denne form for feedback.«

Med denne forsikring forblev Melissa aktiv i menigheden, tog imod kaldelser og hendes tro blomstrede.

Men det tog flere måneder at komme sig over smerten og den tabte tiltro, efter hun havde fået den nedslående e-mail.

Desværre er Melissas historie ikke unik. Mange nye og tilbagevendende medlemmer oplever betydelige, men ofte undgåelige udfordringer ved at føle, at de ikke hører til. Sommetider kan selv de med stærke vidnesbyrd kæmpe med at forblive trofaste, når de føler sig lukket ude. I en nyere videoserie med titlen *Enighed i forskelligheden* taler kirkeledere om dette emne, opfordrer medlemmer til at være mere hensynsfulde, inkluderende og kærlige i vores omgang med hinanden.

Følgende historier illustrerer, hvordan vi som medlemmer kan anvende disse principper og tilbyde reelt venskab og følelsesmæssig støtte til dem, der hungrer efter hjertelig accept i Herrens kirke.

Vær en ven i troen

»Hver gang nogen som helst nærmer sig kirkedøren, bør de straks føle sig omfavnet og elsket og opløftet og inspireret ... til at gå videre og være bedre, fordi de ved, at Herren elsker dem, og fordi de har venner i troen.«

– Carol F. McConkie, førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Melissa havde brug for sande venner, især i sin menighed, som hun kunne gå til, når hun havde brug for råd eller hjælp. Hendes mand og datter havde ikke tilsluttet sig Kirken sammen med hende.

»At gå i kirke og se alle familierne fik mig til at føle mig dybt ensom,« siger hun. »Alle var venlige, men alene deres glæde fik mig til at tænke, at jeg aldrig ville få den mormonglød, for jeg var den eneste med problemer.«

Udover den hjemvendte missionær, der havde undervist hende, var Melissa velsignet med Cindy, en onlineven, der havde præsenteret hende for Kirken. »Det var hårdt at se Melissa kæmpe i sit lokalområde, da jeg blot kunne se hjælpeløst til,« forklarer Cindy. »Så jeg oprettede en privat Facebook-gruppe med nogle få utroligt jordnære, kærlige og åbensindede medlemmer, der kunne blive venner med hende og hjælpe hende på en måde, jeg ikke kunne alene.«

Gruppen gav ikke blot Melissa en følelse af at høre til, mens hun fandt sin plads i menigheden, men den kunne også svare på spørgsmål om livsstil og kulturelle bekymringer. »Jeg er vokset op i en top og et par shorts,« siger Melissa. Hun påskønnede, at hendes onlinevenner sendte hende billeder med tøj,

hun kunne tjekke ud i lokale butikker. Det opmuntrede hende til at spørge sine søstre i menigheden om anbefalinger af film, da hun ikke længere havde det godt med nogle af filmene i sin samling.

Melissa påpeger, at et vigtigt aspekt af at finde venner var, at hun søgte råd. Uønskede råd føles mere som indtrængen end indlemmelse, en overskridelse af ens privatsfære, der kan være sårende for dem, der ikke er forberedt på den.

Senere blev Melissa kaldet til at undervise i Hjælpeforeningen. Hendes kaldelse gav hende mulighed for at omgås andre i menigheden. Melissa fortalte søstrene om sine vanskeligheder med ikke alene at være nyt medlem, men også med håndteringen af et autistisk barn, personlige helbredsmæssige udfordringer, og at hendes hund var dødssyg. Oplevelsen af, at der var søstre, der lyttede og fortalte om deres vanskeligheder i klassen og under private samtaler, blev en dyb healing. Denne tilknytning hjalp Melissa til at føle, at hun endelig havde sande venner i troen.

Inkluder alle

»Frelseren bød sine disciple at »elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 13:34, fremhævelse tilføjet).

Så ser vi på, hvordan han elskede os ... Hvis vi gør ham til vores forbillede, bør vi altid prøve at række ud for at inkludere alle.«

– Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum

Robert, en undersøger i Canada, har været til nogle forskellige SDH-møder og aktiviteter. Han har undersøgt forskellige religioner, men fortsætter med at undersøge Kirken på grund af den inspiration, han har fundet i dens læresætninger og i Mormons Bog. Han deltager i institut for at lære mere, og han finder det sociale miljø »forfriskende sundt, venligt, med rigtigt gode vibrationer,« siger han. »Mormoner er det flinkeste folk i verden.«

Robert beskriver sig selv som en introvert, der gerne vil omgås andre, men siger: »Jeg har en tendens til at kramme væggen og ikke vide, hvordan man er en del af grupperne, nogle af de sidste dages hellige, der har været venner i lang tid, virker ikke til at have brug for nogen andre.« Men det kræver ikke så meget at lette på følelsen af isolation. Han husker, at der under en aktivitet »var en, der kom hen til mig og opfordrede mig til at blive og se filmen, og jeg ville ellers være gået, men jeg hyggede mig virkelig. Jeg havde bare brug for at vide, at der var nogen, der gerne ville have, at jeg var der.«

FORSLAG TIL VELLYKKET INTERAKTION MED NYE MEDLEMMER OG UNDERSØGERE

- Gør en reel indsats for at hilse varmt på dem, omgås dem og præsentere dem for andre medlemmer.
- Inviter dem hjem til jer eller med til andre aktiviteter, så de har venner i ugens løb og ikke blot om søndagen.
- Lyt og stil spørgsmål, der gør, at de føler sig forstået.
- Fortæl jeres egen historie om, hvordan I har overvundet vanskeligheder, så de ved, at alle kæmper.
- Vent på, at de beder om jeres råd, og når I giver det, så gør det uden at være dikterende eller nedladende.
- Lad lederne i præstedømmet og Hjælpeforeningen give den kirkelige vejledning, medlemmerne bør bekymre sig mere om at være en god ven.
- Undgå at sammenligne deres fremgang med jeres egen eller nogen andres.
- Undervis i Kirkens grundlæggende læresætninger og ikke i kulturelle tendenser.
- Selvom I kan se efter muligheder på nettet for at række ud til nyomvendte, undersøgere og mindre aktive medlemmer, så kan ægte personlige venskaber være mere meningsfulde.

Ligesom Melissa sætter han pris på SDH-venner, der forklarer læren, men ikke bliver for specifikke omkring, hvordan man efterlever den. Venner, der lytter mere, end de formaner, er ligesom »en, der går ved siden af dig, frem for bare at gå bagved og skubbe og skynde på dig. De fleste gange snubler og falder man bare.«

Robert har kæmpet med at holde op med at ryge. Hans ubehag viser meget godt, hvordan de nye er meget bevidste om, at de skiller sig ud. »Der er ikke et eneste medlem, der nogensinde har sagt noget til mig om, at jeg lugter af røg,« siger han. »Og alligevel kommer jeg ikke til institut eller i kirke, hvis mit tøj ikke er helt nyvasket.«

Vi kan skabe en stærk følelse af tilhørsforhold, når vi beroliger og inkluderer de nye i Kirken. Ældster D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum siger: »Det skærer mig i hjertet, hvis der kommer nogen, der er meget sårbar og siger ... her vil jeg gerne være og bliver mødt af en kold skulder eller mangel på interesse. Det er tragisk ... Vi må være bedre end det« (Is There a Place for Me?, video, lds.org/media-library).

Kom ud af busken

»Når I vælger at komme ud af busken, bliver I til velsignelse for andre ... Kan I holde øje med det menneske, der sidder i yderkanten, sidder længst væk? Når I åbner jeres hjerte for andre mennesker, vil I indse, at vi alle hører til.«

– Jean B. Bingham, Hjælpeforeningens hovedpræsident

Da Elsa sluttede sig til Kirken i Holland, oplevede hun en reel forbindelse til en kærlig himmelsk Fader. Men som ung voksen måtte hun også håndtere ensomheden, da familie og venner følte sig ubehageligt til mode med hendes nye tro og vaner. »Det bedste, medlemmerne har gjort for mig,« siger hun, »er at være villige til at være venner med mig uden for kirken. Nogle er taget til templet med mig for at udføre dåb, selvom de har fået deres begavelse. Jeg har brug for at omgås medlemmer ud over søndagene for at få styrke nok til at holde ud til enden.«

Elsa føler, at hendes største udfordring som nyomvendt er »forventningen om pludselig at forstå alting,« siger hun. »Alle de forkortelser, begivenheder og kaldelser. Det kan

være lidt udmattende, og jeg er sommetider bange for, at folk dømmes mig, fordi jeg ikke er hurtigere til at lære.« Desuden oplever hun som mange andre en social angst, der »får mig til at holde mig sikkert bagest i kirkesalen, hvor jeg sjældent taler med nogen.« Store grupper er skræmmende, og hun ved ikke, om de andre dømmes hende for hendes manglende sociale deltagelse. »Det er ikke, fordi jeg ikke ønsker at tage del i lektionen eller synge højlydt med på salmerne eller bede offentligt,« siger hun. »Jeg er bare bange for, at jeg kommer til at græde foran de mennesker, jeg ikke rigtigt kender endnu.«

Søster McConkie siger: »Jeg kender mennesker, der kommer i kirke hver søndag for at blive inspireret og opløftet, som bare går igen med følelsen af at føle sig dømt og uelsket – unødvendige, som om der ikke er plads til dem i Kirken. Vi har brug for denne forskellighed.«

Ufordømmende medlemmer er dem, der hjælper hende mest, siger Elsa. »De lytter til mine dilemmaer og træder ikke ind over min privatsfære. De opfører sig med oprigtighed og tålmodighed, mens jeg selv lærer, hvad det vil sige at være medlem.« Trods sin angst tager hun med missionærerne ud og tager sig af nye medlemmer og undersøgere. »Jeg ved, hvordan det føles at være ny,« forklarer hun, »og jeg vil gerne være sikker på, at der ikke er nogen, der takker nej til det evangelium, der har reddet mig fra fortvivlelse.«

Efterlev evangeliet, bliv disciple

»Folk kan komme med forskellige gaver og perspektiver. Hele det brede spekter af erfaring, baggrund og udfordringer, som mennesker har, vil vise os, hvad der virkelig er væsentligt i Kristi evangelium. Og meget af resten, der har været krævet over tid af mere kulturel end doktrinær art, kan måske glide ud, og vi kan lære at være disciple.«

– Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum

Til trods for, at Jim tidligere havde været kritisk over for Kirken, tilsluttede han sig, fordi han fik »et utvivlsomt åndeligt vidnesbyrd fra Helligånden, der vidnede om sandheden af evangeliet og dets læresætninger.« En af hans største udfordringer var dog at tilpasse sig SDH-kulturen.

Da han var blevet døbt, opdagede han, at mange generelt accepterede adfærd blandt medlemmerne, der var mere kulturel end doktrinær. »Selvom det sker i enhver organiseret religion,« forklarer han, »føjte jeg, at dersom jeg ikke rettede ind på bestemte måder, ville jeg blive beskyldt for ikke at have taget rigtigt imod evangeliet. Min kamp var ikke med evangeliet eller læren, men med den grad af konformitet, der følte som ren kultur.«

Som ældste Christoffersen forklarer, har vi brug for vores nyomvendte, undersøgere og andre, der hjælper os til at få ryddet ud i ikke-doktrinære fremgangsmåder, der er akkumuleret over tid, og blive sande disciple.

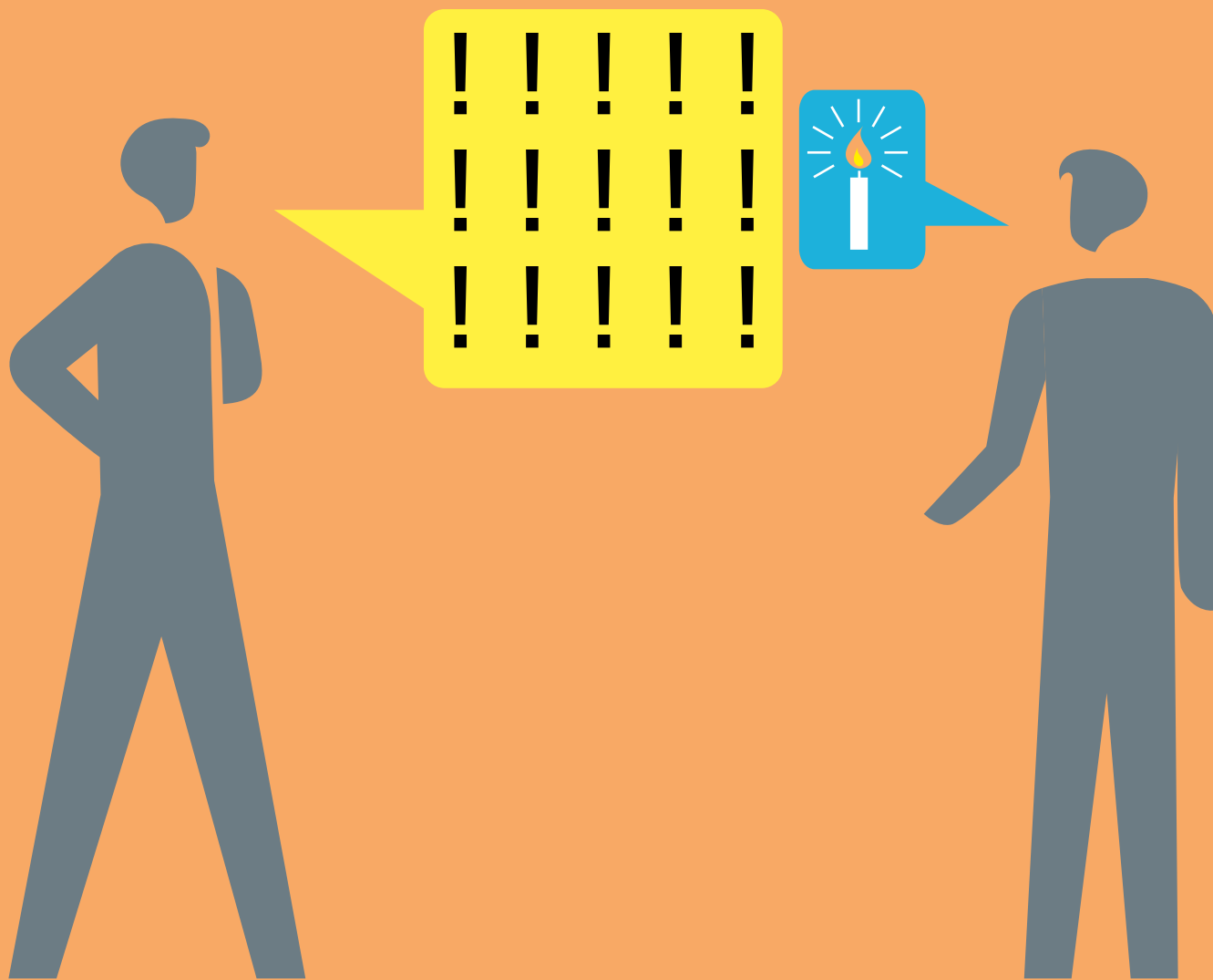
Ældste Oaks opfordrer i sin lovprisning af fordelene ved, at mennesker med forskellig baggrund interagerer, de sidste dages hellige til at undgå at fokusere på forskellighederne, og i stedet begynde at spørge: »Hvor kommer du fra? Hvilke værdier lægger du mest vægt på? Hvad ønsker du at opnå?« Den form for åbenhed og accept kan til gengæld hjælpe de nye i vores cirkel til at føle sig inkluderet, opbygget, elsket og klar til at søge frelse i Kristi legeme.

Ligesom kirkeledere i dag var apostlen Paulus bekymret for splid i Kristi oprindelige kirke. Han tilskyndede medlemmer med stærke meninger til at lade være med at støde deres medhellige omkring praksis, der i sidste instans ikke rigtig betød noget, og han forklarede, at hvor »kundskaben gør indbildsk ... [så bygger] kærligheden ... op« (1 Kor 8:1). Han formanede til, at »der ikke er splittelser iblandt jer« og til at fokusere på »Jesus Kristus, og det som korsfæstet« og langt mindre på, hvordan vi adskiller os fra hinanden (1 Kor 1:10; 2:2).

I dag formaner nutidsapostle og profeter os til at holde sammen i vores diversitet, de opfordrer os til at gøre plads til hvert et medlem af Kristi kirke som en vigtig del af vores mål om, at »vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til ... en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:13). ■

SE UNITY IN DIVERSITY

Se en serie af korte videoer fra Kirkens ledere om, hvad det vil sige at tilhøre Kirken på lds.org/go/unity917.

Forsvar

TROEN

Ældste
Jörg Klebingat
De Halvfjerds

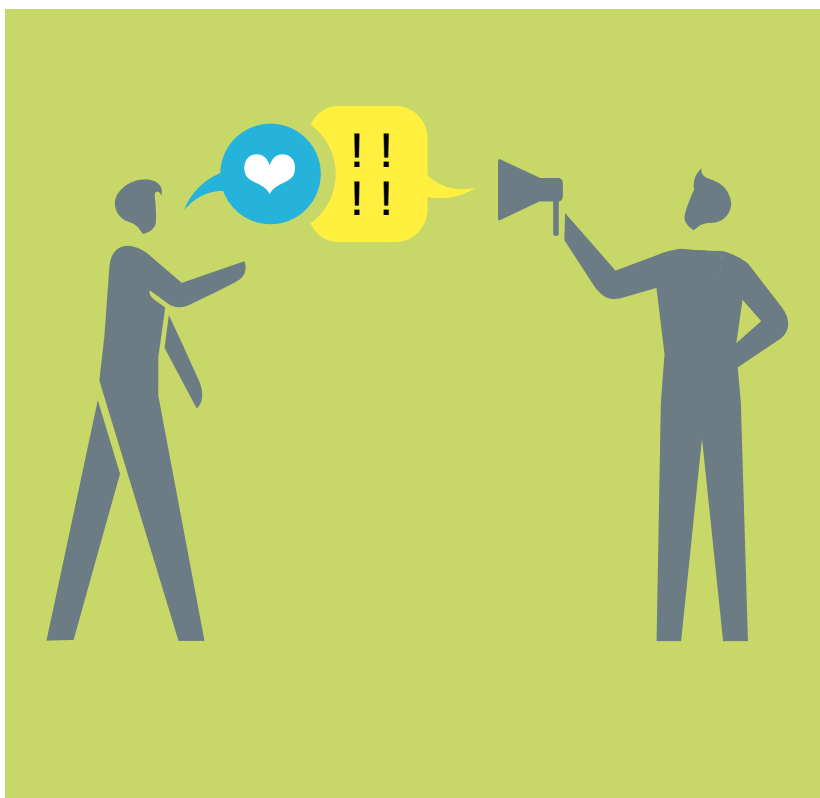
Herren har brug for et villigt folk, der på ydmyg men alligevel fast vis er i stand til at forsvare Kristus og Guds rige.

I den førjordiske tilværelse havde vi handlefrihed, evnen til at ræsonnere og intelligens. Der blev vi »kaldet og beredt ... i overensstemmelse med Guds forudviden«, og vi stod til at begynde med på »på samme stæde« som vores brødre og søstre (Alma 13:3, 5). Der var rig mulighed for at vokse og lære.

Men den lige adgang til at lære i et kærligt himmelsk hjem affødte ikke, at vi alle – vor himmelske Faders åndelige børn – fik det samme ønske om at lytte, lære eller adlyde. Idet vi udøvede vores handlefrihed, som vi gør i dag, lyttede vi med forskellige grader af interesse og hensigt. Nogle af os stræbte ivrigt efter at lære og adlyde. Med krigen i himlen i horisonten forberedte vi os til at rejse videre fra vores førjordiske hjem. Der blev undervist i sandheden, og den blev udfordret, der blev båret vidnesbyrd, og de blev latterliggjort, og hver enkelt førjordiske ånd traf et valg om enten at forsvare eller forfægte Faderens plan.

Ingen neutralitet

I sidste ende var det ikke en mulighed at trække sig ubeslutsomt tilbage i et neutralt hjørne i denne konflikt. Det er det heller ikke i dag. De af os, der var udrustet med tro på Jesu Kristi kommende forsoning, de, som havde flammende vidnesbyrd om hans guddommelige rolle, de, som besad åndelig kundskab og *mod til at bruge det i forsvaret af hans hellige navn*, kæmpede i front i denne krig på ord. Johannes skrev, at disse tapre ånder, og andre, har besejret Lucifer »ved Lammets

Herren har brug for en skare af sidste dages hellige, der i en ånd af sagsmodighed og kærlighed er villige til at vidne om sandheden, når et hvilket som helst aspekt af det gengivne evangelium udfordres.

blod og ved *deres vidnesbyrds ord*« (Åb 12:11; fremhævelse tilføjet).

Ja, løftet om en Frelser og blodsudgydelse i Getsemane og Golgata gav sejren i den førjordiske krig. Men vores førjordiske *mod og vidnesbyrd*, vores villighed til at forklare, ræsonnere med og overtale andre ånder lagde også en dæmper på, at løgne bare blev spredt uimodsagt.

Da vi sejrrikt havde gjort vores førjordiske pligt i hans forsvar, blev vi vidner om hans hellige navn. Ja, da vi havde vist vores værd i slaget, og Herren således var forvisset om vores hjerte og mod, sagde han senere om os – medlemmerne af Israels hus – »I er mine vidner« (Es 43:10). Lad os spørge os selv, om denne erklæring stadig gælder os i dag?

Vores nuværende kamp

Der raser stadig en konflikt i vor himmelske Faders børns sind, hjerte og sjæl i dag, hvor vi venter på Jesu Kristi andet komme. Selvom mange i verden er oprigtigt interesserede i Kirkens lære, så er der en stadigt større

kløft mellem de ugudelige og de retfærdige, der splitter og sætter verden i frit moralsk fald fra evangeliets gengivne sandheder. Når ufuldkomne, men dog stræbende hellige bliver beskyldt for at følge mørket, når deres rene hensigt og arbejde erklæres urent (se Es 5:20), er der så noget at sige til, at der peges fingre af Herrens genoprettede kirke og hans trofaste tjenere? (Se 1 Ne 8:27).

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi lever i en tid, hvor vi er omgivet af meget, som har til hensigt at lokke os ad stier, som kan føre til vores ødelæggelse. Det kræver beslutsomhed og mod at undgå sådanne stier.«

Passivt, afslappet medlemskab er ikke nok i denne sidste dages konflikt! Præsident Monson fortsatte: »I vores hverdag er det næsten uundgåeligt, at vores tro bliver udfordret ... Har vi det moralske mod til at stå fast på vores holdninger, selv om vi må stå alene, når vi gør det?«¹

Til trods for den konstante baggrundstøj fra den store og rummelige bygning (se 1 Ne 8:26-27) er vi så opsatte på at gå standhaftigt ad den mindre befærdede vej?² Er vi både villige og i stand til at engagere os i høflig samtale med dem, der har ærlige spørgsmål? Er vi i stand til og villige til at tydeliggøre og forsvare Jesu Kristi genoprettede kirkes lære uden at gribe til ordstrid?

Idet ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum rådede os til at være i stand til at være enige om at være uenige, sagde han: »I vores stræben efter at være sagsmodige ... må vi ikke gå på kompromis eller udvande vores hengivenhed for de sandheder, vi forstår.«³

Bliv tapre

Lad os nøje overveje præsident Monsons opfordring: »Når vi har et vidnesbyrd, så

påhviler det os at bære det vidnesbyrd for andre ... Må vi altid være modige og forberedt til at stå fast ved det, vi tror på, og hvis vi må stå alene i processen, må vi da gøre det modigt, styrket af vores viden om, at vi faktisk aldrig er alene, når vi står sammen med vor Fader i himlen.⁴

Medlemskab af Kirken gør os ikke automatisk til et tappert vidne om Kristus og hans genoprettede kirke. Herren har belært os om at lade vores lys skinne igennem efterlevelse af evangeliet, og alligevel er der stadig nogle medlemmer, der holder deres medlemskab hemmeligt ved at sætte deres lys under en skæppe. Nogle besvarer lejlighedsvist spørgsmål om evangeliet, men tøver med at vidne og indbyde. Mens andre faktisk kigger efter muligheder for at fortælle andre om evangeliet og gør det villigt. Hvor mange af os er proaktive, tapre *forkæmpere* for troen?

For at holde og genvinde terræn i dagens krig på ord har Herren brug for et folk, der både er villigt og i stand til ydmygt, men fast at forsvare Kristus, hans levende orakler, profeten Joseph Smith, Mormons Bog og Kirkens standarder. Han har brug for et folk, der er »rede til forsvar over for enhver, der kræver [dem] til regnskab for det håb, [de] har« (1 Pet 3:15). Han har brug for en skare af sidste dages hellige, der i en ånd af sagtomdighed og kærlighed er villige til at vidne om sandheden, når et hvilket som helst aspekt af det gengivne evangelium udfordres.

Hærføreren Moronis eksempel

Dersom I føler jer utilstrækkelige som tapre forkæmpere i vor tid, er I ikke alene om det. Sådan føler de fleste af os i en vis grad. Der er dog ting, vi kan gøre for at få både evne og selvtillid.

I Mormons Bog læser vi om, at hærføreren Moroni »beredt[e] folkets sind til at være trofast mod Herren deres Gud« (Alma 48:7). Han indså, at den forreste forsvarslinje lå på et grundlag af personlig lydighed. Desuden »opført[eh] små fæstninger eller tilflugtssteder ved at opkaste jordvolde ... og også ved at bygge mure af sten for at omslutte dem« (v. 8). Han traf ikke alene nogle åbenlyse forholdsregler forsvarsmæssigt, rent strategisk styrkede han tillige »deres svageste befæstninger« (v. 9). Hans strategiske forholdsregler var så viseligt udført, at hans fjender blev

»overordentlig[t] forbavsede« (Alma 49:5) og ude af stand til at udføre deres onde forehavende.

I spørger måske: »Kan én så svag som jeg være en tapper forkæmper for Kristus og hans gengivne evangelium?« Det, I opfatter som svaghed, kan vendes til styrke, hvis I accepterer, at alt, Herren fordrer af jer, er »hjetet og et villigt sindelag« (L&P 64:34). Når de er udrustet med en modig ånd, er denne verdens jævne og uanselige hans yndlingsrekrutter. Husk, at »ved små og enkle ting« fryder han sig ved at beskæmme de vise (se Alma 37:6-7). Dersom I er villige til at fortælle andre om og forsvare det gengivne evangelium og dets ledere og læresætninger, kan I overveje følgende forslag.

1. Vid, hvem og hvad vi skal forsvare. En solid forsvarsstrategi er grundlaget for et solidt angreb. Ligesom I *ikke* effektivt kan forsvare det, I ikke eller blot kender lidt til, vil I heller *ikke* forsvare det, hvis I ikke virkelig bryder jer om det. Akkurat som daglejeren, der bliver betalt for at vogte fårene, vil trække sig eller flygte ved det første tegn på problemer, vil I heller ikke holde forsvarslinjen ret længe, medmindre I har en åndelig overbevisning om, at jeres sag er retfærdig og sand. For at vidne om og forsvare Kristus og hans kirke må I vide, at han lever og at dette er hans genoprettede kirke.

De, som kender og efterlever evangeliet, er fyldt med både forståelse og en brændende overbevisning, der næres

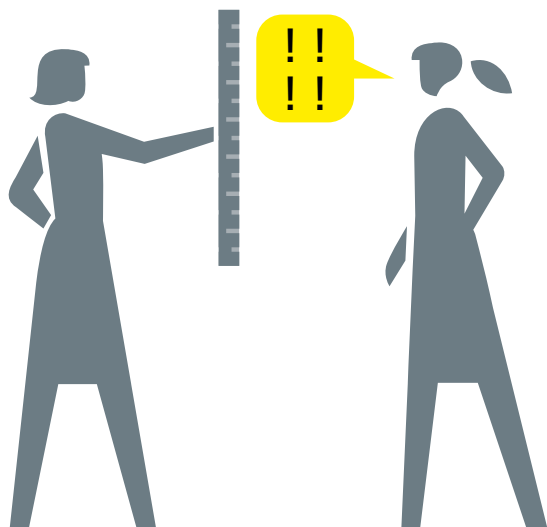

af værdighed og personlig erfaring. De er bedre beredt på at vidne om sandheden end dem, der kun har rettet deres opmærksomhed mod at lære, hvordan man svarer.

2. Vurder jeres fæstninger. Følg hærføreren Moronis eksempel. Lav en ærlig vurdering af jeres styrker og svagheder i jeres forståelse af evangeliet. Viser I et godt eksempel ved at leve kristuslignende? Er I i stand til at finde svar på spørgsmål ved at søge i skrifterne? Føler I jer trygge ved at bære jeres vidnesbyrd? Kan I svare på spørgsmål om Kirkens læresætninger og lærdomme, selvom noget er mere udfordrende at forklare, ved at henvise til skrifterne? Er I forberedt på at sige, »jeg ved det ikke, men jeg kan finde ud af det« eller henvise folk til steder, hvor de kan få svar? Kunne det tænkes, at et mere flittigt studium kunne hjælpe jer til at få den selvtillid og det mod, I søger?⁵

3. Styrk jeres befæstninger. Med en vurdering af doktrinære »befæstninger« foran jer kan I påbegynde et langtidsstudium med det formål at gøre de svage punkter stærke (se Eter 12:27). Svar på Moses' håb: »Gid hele Herrens folk var profeter, fordi Herren lagde sin ånd på dem!« (4 Mos 11:29). Træt Herren med jeres bøn om, at han vil velsigne hver del af jeres daglige indsats med at bygge ved at føje dynger af jord på jeres forsvarsmure.

Læs bønsumt skrifterne igen og igen. Sip og nip ikke blot lidt til de velkendte historier. Mæt jer med dem.

Overvej at føre noter over jeres studium af læresætninger og fortsæt med at føje til dem. I kan for hvert emne overveje at identificere og huske nogle få skriftsteder i logisk rækkefølge for at understøtte jeres egne tanker og lærdom. Som ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om: »Når skriftsteder anvendes, således som Herren har sørget for, at de blev nedskrevet, har de en væsentlig kraft, som ikke kan viderebringes, hvis de omskrives.«⁶

Overvej at lære nogle få citater af profeter og apostle udenad. Helligånden kan typisk bringe »ting frem i vores sind«, når vi engang har lagt dem der (se Joh 14:26). Sand kristuscentreret doktrinær kundskab er, hvis den kombineres med hans »Ånds sværd« (L&P 27:18), den stærkeste befæstning og det stærkeste forsvarsvåben, I besidder.

4. Øv jer! Kirkens fuldtidsmissionærer bliver opfordret til at lave rollespil for at forberede sig på situationer, de måske kan komme i. Eftersom I kan blive bedt om at forsvare Kirken eller forklare dens doktriner på de mest uventede tider og steder, så overvej følgende missionær-eksempel på at forberede jer *åndeligt*, inden I finder en samtale *naturlig* (se Moses 3:5, 7). Øv jer med rollespil, inden I står i en situation, hvor I skal undervise om eller forsvare evangeliske standarder. Uanset om I øver for jer selv eller sammen med familie og venner, så stil hypotetiske spørgsmål og besvar dem. Efterhånden som I bliver mere forberedt, vil I vokse jer »stærkere og stærkere« i jeres selvtillid som vidne om Kristus (se Hel 3:35). Begynd med korte og enkle svar. Det vil i de fleste situationer være tilstrækkeligt. Men I kan også styrke jeres forsvarsfæstninger endnu mere ved at studere relaterede skriftsteder og forbinde forskellige læresætninger.

5. Opsøg mulighederne. Når I således har forberedt jer, så bed om muligheder for ydmygt om end tillidsfuldt at fortælle andre om og om nødvendigt forsvare evangeliet. Husk, »*mismod* ikke er manglende tilstrækkelighed, men fravær af mod.«⁷ Bed om, at I vil elske vor himmelske Faders børn i og uden for Kirken tilstrækkeligt til at fortælle om og forsvare evangeliske standarder. Bed om, at I aldrig vil blive ligegyldige eller resignerede omkring jeres egne blinde vinkler på evangeliske læresætninger,

men arbejde med tro på Kristus på at overvinde dem.

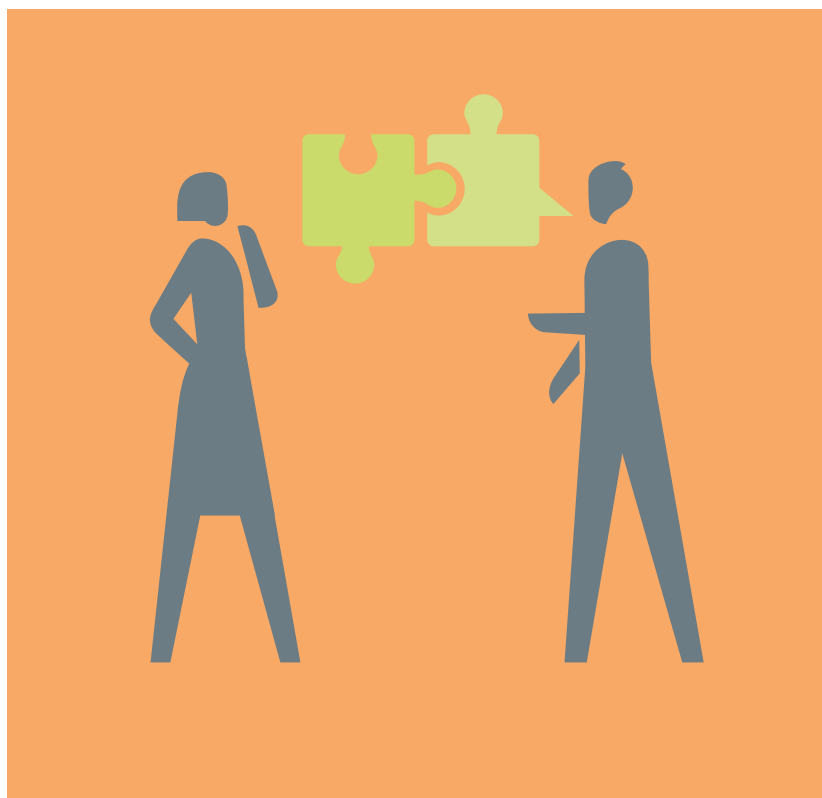
Husk, at selv et barn kan være forkæmper for Kristus på legepladsen ved at bære et enkelt vidnesbyrd, at man ikke behøver at være skriftklog for at vidne om sandheden, at I ikke nødvendigvis skal have alle svarene, det er okay sommetider at sige: »Jeg ved det ikke« eller »disse hemmeligheder er endnu ikke blevet gjort fuldstændig kendt for mig, derfor vil jeg lade være med at sige mere derom« (Alma 37:11). Ikke at skamme sig ved evangeliet (se Rom 1:16) er mere end bare at ignorere eller udholde halve sandheder og løgne, det vil sige, at man kender og forsvare læresætningerne! Lad os derfor ikke være tavse på grund af frygt, men kun fordi vi følger en tilskyndelse (se fx Alma 30:29).

Stå som et proaktivt vidne

Når I vedbliver med at forsvare Jesu Kristi evangelium, vil »tro, håb, næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje, gøre jer] skikket til arbejdet« (L&P 4:5-5). Lad os her huske, at Kristus var sagtmodig, men aldrig svag – at han opfordrede, men også irettesatte, og at han også sagde, at »den, der har stridens ånd, er ikke af mig« (3 Ne 11:29).

Efterhånden som en ugudelig verden fremturer i overskridelse af Guds moralske og doktrinære standarder, satser Kristus på, at selv den mindste blandt de hellige vil være et levende vidne om hans navn.

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) mindede os om, at »det ikke er nok bare at være god. I må være gode for noget. I må bidrage med noget godt i verden. Verden må blive lidt bedre, fordi I er i den ... I denne verden, der er så fyldt med problemer, som

konstant trues af mørke og onde udfordringer, både kan og må I hæve jer over middel-mådigheden, over *ligegyldigheden*. I kan lade jer involvere og tale med en stærk røst for det, der er rigtigt.«⁸

Hvis I har et stærkt ønske om at være et vidne om det gengivne evangelium, så meld jer under fanerne i den sidste dages hellige hær af vidner ved at lade jeres lys skinne! Må jeres efterlevelse af evangeliet og jeres forsvar af det selvsamme evangelium afspejle dybden af jeres omvendelse til Jesus Kristus. ■

Begynd med korte og enkle svar. Det vil i de fleste situationer være tilstrækkeligt. Men I kan også styrke jeres forsvars-fæstninger endnu mere ved at studere relaterede skriftsteder og forbinde forskellige læresætninger.

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60.
2. Se »The Road Not Taken«, i *The Poetry of Robert Frost*, red. Edward Connery Lathem, 1969, s. 105.
3. Dallin H. Oaks, »Elsk og lev med forskelligheder«, *Liahona*, nov. 2014, s. 26.
4. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, s. 67.
5. Evangelisk emneessay på topics.lds.org er et særdeles udmærket sted at finde svar på spørgsmål om Kirkens historie og læresætninger.
6. Richard G. Scott, »Han lever«, *Liahona*, jan. 2000, s. 106.
7. Neal A. Maxwell, »Notwithstanding My Weakness«, *Ensign*, nov. 1976, s. 14.
8. Gordon B. Hinckley, »Stand Up for Truth«, tale på Brigham Young University, 17. sep. 1996, s. 2; fremhævelse tilføjet.

FOTOLLUSTRATIONER: DAVID STOKER, MODELFOTO

Reddet

EFTER MIN DATTERS SELVMORD

*Da min datter tog sit eget liv,
havde jeg ikke anden familie
at vende mig til efter hjælp
i denne prøvelse – end min
menighedsfamilie.*

Le Etta Thorpe

En af mine venner spurgte for nylig om noget, der overraskede mig.

Af alle de spørgsmål man står tilbage med, når en af ens kære tager sit eget liv, så havde hun blot et. Det lød: »Hvordan hjalp Kirken dig, efter din 15-årige datter begik selvmord?»

Min umiddelbare tanke var: »Det gjorde den ikke. Jeg skubbede alle væk og gik i hi i mit hjem og led i absolut ensomhed.«

Men da jeg havde tænkt over det i nogle få dage, indså jeg, at jeg var helt galt afmarcheret. Jeg er ikke i tvivl om, at den ubeskrivelige rædsel, jeg oplevede, slørede mit perspektiv.

På hospitalet, hvor de tog min datter Natalie til, (selvom hun allerede var død) var jeg i chok. Jeg var helt lamslået, fysisk og psykisk. Der skete ting omkring mig, som jeg kunne se, men ikke mærke – politiet stillede spørgsmål, venner græd og sundhedspersonalet informerede. Det hele var en tåge og alligevel helt klart.

Jeg husker, at jeg så min tidligere biskop og hans kone. En af mine kolleger havde ringet til dem. Det var kun nogle få måneder tidligere, at min datter Natalie og jeg var flyttet fra deres menighed. Min biskop og hans hustru var vores nære og gode venner.

Biskoppens kone, der også hedder Natalie, sagde, at jeg skulle være hos dem. Det næste, jeg ved af, var, at jeg sad i

deres bil på vej tilbage til mit gamle nabolag. Jeg havde ingen tidsfornemmelse, og alligevel var jeg

opmærksom på, at det næsten var næste

dag, da jeg fik en præstedømmevelsignelse af biskoppen og en ven.

Jeg ved, at jeg må være blevet inddraget i begravelsesforberedelserne, men jeg var ikke bevidst om, hvad der skete. Jeg tog tøj på, når jeg fik at vide, at jeg skulle tage tøj på. Jeg steg ind i en bil, når jeg fik at vide, at vi skulle et sted hen. Jeg følte mig som en robot, der fulgte enkle kommandoer. Det var alt, jeg var i stand til at gøre. Overraskende nok havde jeg ikke fældet en tåre.

Begravelsen for min datter var smuk. Der var megen latter iblandet tårer, og Ånden var meget stærkt til stede. Min ældste datter, Victoria, rejste til Utah fra en anden stat. Hun skrev en sang og optrådte med den ved begravelsen.

Jeg blev aldrig kontaktet omkring udgifterne til begravelsen, jeg fik blot at vide, at det blev ordnet. Indenfor få uger var den til fulde blevet betalt af donationer fra Kirkens medlemmer.

På det tidspunkt boede jeg stadig hos min tidligere biskops familie. Medlemmer fra min gamle menighed ledte efter en ny bolig til mig. Der blev en sød lille kælderlejlighed ledig, og inden jeg vidste af det, havde jeg underskrevet lejekontrakten. Det skete ikke på min foranledning. Det

skete takket være et netværk af kirkemedlemmer, der talte min kære ven Natalie, biskoppens kone.

Menighedens medlemmer hjalp med at flytte mine ting og fik mig og min anden datter på plads. De to første måneders husleje var blevet betalt på forskud – igen af donationer fra Kirkens medlemmer. Jeg havde stadig ingen tidsfornemmelse, og jeg var stadig følelsesmæssigt lammet i en vis grad, men jeg begyndte at kunne føle noget igen.

Omkring en måned efter min datters død begyndte det at gå op for mig, hvad der var sket. Det føltes som en tung, tyk sort røg, der sev ind først og blev efterfulgt af altopsluggende bølger, indtil jeg var omringet af totalt mørke. Sorg kan i sin mest rå form være blændende.

Natalie døde på Thanksgiving Day. Nu var det jul. Mit tab føltes kun større i helligdagene. Jeg græd ustandseligt i dagevis, og smerten føltes kvælende. Minutterne føltes som timer. Timerne føltes som dage. Dage føltes som år.

Som fraskilt kvinde havde jeg ikke en mand, der kunne tjene pengene. Havde jeg haft det, havde jeg måske bare krøllet mig sammen og låst mig inde i skabet og var blevet der. Men jeg havde ikke den luksus. Jeg måtte tage mig sammen og fungere. Jeg var nødt til at finde et arbejde. Jeg havde et arbejde, da den Thanksgiving Day indtraf, men midt i alt kaosset havde jeg glemt alt om mit arbejde. Jeg kunne være vendt tilbage til det, men min

Natalie elskede at være der, og tanken om at skulle tilbage uden hende var ubærlig.

Den første uge i januar fik jeg et lavtlønsjob. Jeg prøvede at opføre mig, som om alt var normalt. Min krop var i gang, men det føltes, som om min sjæl var død. Ingen vidste, at jeg bare var en hul skal. Det var kun på vej til og fra arbejde, at jeg kunne give slip.

Jeg begyndte at komme i min nye menighed lidt ad gangen. Jeg vidste, at spurgte nogen mig om, hvordan jeg havde det, ville jeg bryde sammen. Jeg ville desperat gerne i kirke, men jeg ville ikke tale med nogen og slet ikke se nogen i øjnene. Jeg ønskede bare, at jeg kunne være usynlig. Mere end alt andet ønskede jeg bare at kunne rive den altfortærende smerte ud af brystet.

Jeg har ingen anelse om, hvad søstrene i Hjælpeforeningen tænkte om mig, og jeg brød mig ikke om det. Jeg var alt for optaget af bare at trække vejret! Jeg er sikker på, at jeg gav indtryk af, at jeg bare ville være alene, for der var ingen, der generede mig. De gav mig dog indimellem et varmt smil, som jeg fandt lidt beroligende – bare lige nok til, at jeg ikke løb mod den nærmeste udgang, hvilket jeg konstant tænkte på.

Tiden læger alle sår. Den visker ikke tingene bort, men lader langsomt såret vokse sammen.

Den skæbnesvangre Thanksgiving Day var i 2011, og det tog mig nogle år at se, hvor stor en hjælp mine brødre og søstre i Kirken havde været. Jeg havde det, som om jeg var blevet båret ud fra slagmarken efter at være blevet alvorligt såret. Jeg blev plejet og sørget for, indtil jeg var rask og igen kunne stå på egne ben.

Jeg har været genstand for utallige velsignelser på et utal af måder. Mit vidnesbyrd er vokset helt kolossalt. Jeg ved nu, hvordan det føles at blive omsluttet i vor Frelsers kærlige arme.

Som svar på min vens spørgsmål: »Hvordan hjalp Kirken dig igennem denne prøvelse?« Siger jeg: »De hjalp mig ikke. De reddede mig.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Natalie var en kilde til glæde og latter i mit liv. Jeg er taknemlig for støtten fra mine venner og medlemmer i menigheden, mens jeg sørgede over tabet af hende.

TIL VENSTRE: FOTOUILLSTRATION:
DAVID STOKER, MODELFOTO

Sådan heles de efterladte

SDH-familietjeneste

Når nogen vælger at gøre en ende på deres lidelse ved at begå selvmord, starter der en kompliceret og særlig smertelig sorgproces for de overlevende pårørende (som typisk omtales som de efterladte). Følelser af forvirring, skyld, efterladthed, afvisning og vrede intensiveres. Man er efterladt med et stort hvorfor? Hvad var det, jeg ikke så? Hvorfor fik jeg ikke en tilskyndelse? Hvordan vil dette påvirke evige velsignelser osv. Disse ubesvarede spørgsmål kan forårsage stor uro, såvel som tanker om, at man på en eller anden måde er ansvarlig for den pårørendes død.

Blandt de efterladte er der en tendens til at trække sig tilbage fra andre i skam på grund af frygt for bebrejdelse, fordømmelse og stigmatisering. De efterladte kan også opleve traumerelaterede reaktioner, især hvis de har fundet liget. De efterladte kan endog selv få selvmordstanker i deres sorg.

Uagtet den dybe smerte og lidelse steg vor Frelser »ned under alt« (se L&P 88:6; 122:8), »så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder« (Alma 7:12), så »vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid« (Hebr 4:16).

Til de sørgende:

- Bebrejd ikke andre, især ikke jer selv.
- Tag hånd om jer selv rent åndeligt: Stol på handlefrihedens gave, tillad at der er noget, vi ikke ved (se 1 Ne 9:6), og stol på Herrens kraft til at hele og tilvejebringe fred (se Fil 4:7).

- Tag hånd om jer selv fysisk: Hold fast i gode rutiner omkring kost, hvile og motion.
- Bed om støtte fra dem, I stoler på (familie, venner, biskop) og lad andre hjælpe jer igennem krisen.
- Deltag i gode adspredende aktiviteter.
- Tal med en professionel terapeut og/eller deltag i en støttegruppe for selvmordsramte.
- Vær tålmodige i jeres helingsproces.

Til dem, der tager sig af de sørgende:

- Vær medfølelse og vær ikke bebrejdende eller dømmende. Forstå, hvordan Herren »afpasser sine barmhjertighedsgaver« (L&P 46:15).
- Ræk ud og spørg de efterladte, hvordan I kan hjælpe selv med små ting eller følges med dem til aktiviteter.
- Vær tålmodige, lyt og accepter, at de deler deres følelser i deres tempo.
- Undgå klichéer og hule forsikringer som: »Det ordner sig«, »det kunne være værre«, »jeg ved, hvordan du har det«, »jeg forstår«, »det er Guds vilje«, »tiden læger alle sår« og så videre.
- Prøv ikke at give svar på ubesvarlige spørgsmål.
- Sammenlign ikke deres sorg med jeres egen, selvom den også kan være selvmordsrelateret.
- Tal med dem om deres kære på samme måde, som I ville gøre om enhver anden, der er død på en anden måde.
- Sørg for, at påvirkede børn forstår, at det ikke er deres ansvar.
- Tilbyd hjælp med at finde andre hjælpeskilder i deres sorg (terapi, støttegrupper osv.). ■

PROFILER AF TRO

Cayo Sopi og Anthony Linat har været venner, siden de var børn. Cayo, der er medlem af Kirken, håbede altid på, at Anthony også ville blive det.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Cayo og Anthony

Paris i Frankrig

Anthony:

Jeg kunne se, at Cayo var anderledes end mine andre venner. Vi laver alle sammen dumme ting, når vi vokser op, men Cayo hjalp mig med at vælge en god vej.

Fra jeg var 8 til 18 tænkte jeg meget over at blive døbt. Men det tog mig lang tid, fordi jeg havde meget, jeg måtte ændre i mit liv, selvom jeg prøvede at leve efter gode principper.

Cayo:

Det tog den tid, det tog, mere end 10 år, men han blev endelig døbt.

Jeg tror, at Herren gør alt, han kan, for at vi vitterligt, dybt og oprigtigt kan ændre os. At blive sidste dages hellig og en Kristi discipel er ikke blot et spørgsmål om at tilegne sig visse holdninger, det er at bevidne en grundlæggende ændring i en selv. Jeg så den ændring i Anthony.

Læs mere af Cayo og Anthonys historie på lds.org/go/91738.

Lær mere om, hvordan man fortæller andre om evangeliet af ældste Dallin H. Oaks på lds.org/go/91739.

Da vores baby selv begyndte at trække vejret, var det, som om han sagde: »Mor, jeg skal nok blive stor og stærk.«

VI SÅ VORES BARN DØ

Efter den første ultralydsscanning sagde lægen, at der var risiko for, at vores barn led af Downs syndrom. Det havde min mand og jeg ikke forventet at høre, og mit syn på fremtiden ændrede sig straks.

Gennem hele graviditeten havde jeg været fyldt med spørgsmål og bekymringer om, hvad jeg kunne forvente. Men vi forberedte os nøje på, at vores baby skulle komme. Da dagen endelig kom, følte jeg, at det var noget smukt og særligt, der skulle fødes.

Vi gav vores dreng navnet Santiago, og kort tid efter han var blevet født, fandt vi ikke alene ud af, at han havde Downs syndrom, men også flere andre alvorlige fysiske udfordringer, der påvirkede hans hjerte, lever

og lunger. Lægerne og sygeplejerskerne lagde ham straks i respirator og kobled ham til en hjerte-lunge maskine. Som dagene gik på hospitalet, begyndte min mand og jeg at drøfte, hvordan vi skulle tage os af Santiago samtidigt med hans brødre. Det var da, jeg indså, hvor meget vi havde brug for vor himmelske Fader.

Vores lille »Santi« fik det godt nok til at kunne komme ud af respiratoren. Da han selv begyndte at trække vejret, var det, som om han sagde: »Mor, jeg skal nok blive stor og stærk.« Han knugede vores fingre i sin lille hånd. Han var stærk, men hans hjerte kunne ikke stå mål. Hans hjerte holdt op med at slå, og kort tid efter vendte han tilbage til sin himmelske Fader.

Jeg havde aldrig drømt om, at jeg skulle igennem noget som det. At vente på, at ens barn kommer med så stor forventning, det at man lægger så mange planer for ham, for så at se ham opgive livet er en af de mest smertefulde ting, en far og en mor kan gå igennem.

Min mand og jeg tog til templet efter Santiagos død. Vi følte os trøstet, da vi trådte ind. Jeg vidste, at jeg en dag ville lære mit barn at kende og nyde ham som hans mor. Jeg er taknemlig for templer og evige familier. Nu er det op til os at leve på en måde, der gør, at vi engang kan være sammen med vores lille Santiago igen. ■
Rocio Alvarado fra Santiago i Chile

FRELSEREN: DEN IDEELLE LÆGE

Som læge havde jeg engang en patient, der kom til mig, efter en rutinemæssig blodprøve havde vist noget unormalt. I dagene mellem hendes prøver og besøg havde hun søgt på internettet for at finde ud af, hvad resultaterne kunne betyde. Da vi mødtes, var hun oprevet og bekymret. Jeg forsøgte at forklare resultaterne, men hun var stadig oprevet.

»Du skal ikke bekymre dig om, hvad der kan gå galt,« sagde jeg til hende. »Det er mit arbejde! Det er derfor, jeg er her. Jeg har studeret længe for at vide, hvad vi skal gøre ved dette. Vi kommer igennem det her sammen, og hvis du følger mine råd, så får du det bedre. Stol på mig og lad mig tage mig af de lægelige bekymringer. Så kan du bruge dine kræfter på at få det bedre.«

Det beroligede hende. Vi planlagde at tage nogle flere prøver, og jeg lovede, at vi var sammen om dette.

Nogle måneder senere oplevede jeg en del uro i mit privatliv. Arbejdspresset, en baby på vej og en forestående flytning var noget overvældende. Jeg var frustreret, nervøs og bange.

Jeg bad oprigtigt om mine bekymringer, synder og frustrationer. Mens jeg bad, vidnede Ånden om, hvor vigtig Frelseren er for mit liv. Det var, som om han sagde til mig:

»Du skal ikke bekymre dig om, hvad der kan gå galt. Det er mit arbejde! Det er derfor, jeg er her. Jeg har lidt alt for at vide, hvad vi skal gøre ved dette. Hav tro på mig og så kommer vi igennem det her sammen. Hvis du følger mine råd, får du det godt igen. Stol på mig og lad mig tage

mig af de åndelige bekymringer. Så kan du bruge dine kræfter på at gøre dit bedste.«

Da jeg indså det, aftog min bekymring, skyldfølelse og frustration. Tro på ham fjernede de uproduktive følelser, der blokerede min fremgang. Jeg kunne koncentrere mig om det, jeg havde kontrol over. Jeg kunne efterleve evangeliet og vende mig til Frelseren med mine udfordringer.

På samme måde som en læge kan vejlede os til at blive raske, kan Frelseren, som er den ideelle og fuldkomne læge, fjerne byrden af skam, bekymring, skyld, ja tilmed frustration og ængstelse og vise os vejen til åndelig helbredelse. Det er hans arbejde, og han udfører det fuldkomment. ■

Matt Lindsey er fra Hawaii i USA

»Du skal ikke bekymre dig om, hvad der kan gå galt. Det er mit arbejde! Det er derfor, jeg er her.«

MIN AFHÆNGIGHED; FRELSESENS HJÆLP

For adskillige år siden var min hustru og jeg på kanten af en skilsmisse på grund af mit alkoholproblem. Selv ikke vores døtres tårer formåede, at jeg ændrede mig. Da missionærer besøgte os, gik der ikke længe, inden min kone og døtre blev døbt, men jeg ville ikke acceptere Guds veje.

Min alkoholisme kontrollerede mit liv. Jeg gik på værtshus efter arbejdet, og det skete ofte, at jeg var for fuld til at komme på arbejde. Når jeg drak, blev jeg aggressiv. Jeg havnede ofte i diskussioner og slagsmål.

Når jeg gik hjemmefra for at tage på arbejde, græd mine døtre og bad mig om at lade være med at drikke.

Jeg lovede dem at lade være, men jeg holdt aldrig mit løfte. Jeg havde kun lyst til at drikke.

Til sidst indså jeg, at jeg havde brug for hjælp. Med missionærernes hjælp arbejdede jeg på at overvinde min afhængighed. I et stykke tid kunne jeg kun lade være med at drikke i en uge ad gangen.

En dag læste missionærerne et skriftsted fra Mormons Bog, der ændrede mit liv: »Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger

sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

Jeg havde brug for Frelserens hjælp. Uden ham havde jeg aldrig overvundet min afhængighed. Jeg opdagede, at jo mere jeg stolede på ham, jo længere kunne jeg gå uden at drikke. Efter adskillige besøg af missionærerne tog jeg imod deres opfordring til at blive døbt.

Siden da ændrede mit liv sig. Der er gået mere end 8 år nu, og jeg har ikke rørt en dråbe alkohol. I dag er jeg fri, og det kan jeg udelukkende give Herren æren for. ■

Victor Muñoz Walde er fra Huancayo i Peru

Jeg lovede mine døtre at lade være med at drikke, men jeg holdt aldrig mit løfte.

Da mor kæmpede for at falde i søvn, følte jeg mig tilskyndet til at læse skrifterne for hende.

FYSISK TRØST FRA SKRIFTERNE

Som barn blev jeg diagnosticeret med børnegigt. Jeg var tit syg, og mine forældre brugte mange timer på at tage mig til læger. De var bekymret for mit helbred, og de følte sig hjælpeløse, fordi de ikke kunne løse problemet. Jeg forstod ikke, hvordan de havde det, før det blev min tur til at se hjælpeløst til, mens min mor kæmpede mod brystkræft.

En weekend kørte jeg hjem til min mors hjem i New Jersey for at være sammen med hende, da hun skulle have en omgang kemoterapi. Jeg ville gerne være sammen med hende og aflaste mine brødre, som tog sig af hende til dagligt. Der skulle være nogen til at holde øje med hende i løbet af natten på grund af hendes

behandling. En seng blev sat frem til hende i stuen, og jeg planlagde at sove på sofaen. Min mor havde ondt, og der var intet, jeg kunne gøre ved det. Jeg følte mig hjælpeløs og frustreret.

Da mor kæmpede for at falde i søvn, følte jeg mig tilskyndet til at læse skrifterne for hende. Hun elskede skrifterne, men hun var for svag til at selv at holde eller læse dem. Da jeg spurgte hende, hvad hun gerne ville have, at jeg læste, sagde hun, at hun elskede Almas Bog. Da jeg havde skimtet kapitelresuméerne igennem, følte jeg mig tilskyndet til at læse kapitel 7.

Ånden fyldte stuen, da jeg læste de ord, der beskrev Kristi jordiske mission: »Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver

art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed« (Alma 7:11-12).

Jeg blev ved med at læse, indtil mor faldt i søvn. Skrifterne havde indbudt Talsmanden til at komme til hendes hjem og hjalp hende med at falde i søvn. Jeg fik et større vidnesbyrd om skrifternes kraft og om Jesus Kristus, der var villig til at blive vor Frelser og bistå os i alle vores trængsler. ■

Inger de Montecinos er fra Virginia i USA

**Ældste
Hugo Montoya**
De Halvfjerds

OVERVIND DEN FARLIGE TVIVL

Da Frelseren levede på jorden, blev han prøvet af Satan. »Og da han havde fastet i fyre dage og fyre nætter, led han til sidst sult.

Og fristeren kom og sagde til ham: *Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød*« (Matt 4:2-3; fremhævelse tilføjet).

Modstanderen fristede Frelseren ved at drage hans guddommelighed i tvivl. Han brugte betingelsesbisætningen: »*Hvis du er Guds søn.*«

Med ved at trække på den kraft, der kommer af at kende skrifterne, afviste Herren den fristelse. »Men han svarede: »Der står skrevet: »Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund«« (Matt 4:4).

Denne samtale mellem Jesus Kristus og Satan giver os en klar ide om, hvordan modstanderen

prøver at luske tvivl ind i vores hjerte og sind.

En skjult invasion

Der, hvor jeg voksede op i Sonora i Mexico, var der nogle store træer, der blev kaldt indianske laurbærtræer. De var næsten 30 meter høje med store stammer og en veludviklet gren- og bladstruktur. For nylig er mange af disse træer blev angrebet af en sygdom, der på engelsk kaldes Texas root rot. Det er et svampeangreb, der ikke ses i de første år. Men disse svampe får gradvist rødderne på disse smukke træer til at rådne, og så begynder de at dø. Bladene bliver gule og falder af. Så udtørres stammen og grenene, og træet må fældes.

Ligesom svamp kan komme ind i disse træer, kan tvivl snige sig ind i vores tanker. Hvis vi lader den vokse,

Selv store træer kan bukke under for uopdaget svampeangreb. På samme måde er det med tro – hvis vi lader tvivlen vokse, kan den få vores åndelige rødder til at rådne væk, og så falder vi.

kan den med tiden svække vores rødder og få grundlaget for vores tro til at rådne væk, indtil vi til sidst måske også bliver fældet.

Mindre gode venner kan bane vej for tvivlen ved at stille sårende spørgsmål. Internetsider kan afføde

tvivl ved at præsentere information, der er taget ud af en sammenhæng. Men tvivlen tager især til, når vi føler os forladte eller overvældet, og begynder at stille spørgsmål ved de byrder, vi bærer. Det naturlige menneskes beklagelser som: »Hvorfor lige

mig?» eller »Hvorfor tillader du dette mod din tjener« kan hviskes i vores ører af løgnens fader. Han gør det med en skummel hensigt: At svække vores vished om, at vi er Guds børn.

Hvis vi vil gå imod sådan tvivl, må vi huske, at vor Faders plan er

fuldkommen. Frem for at dvæle ved negative spørgsmål bør vi bede om styrke, ligesom Joseph Smith gjorde: »Husk dine lidende hellige, o vor Gud, så skal dine tjenere fryde sig over dit navn for evigt« (L&P 121:6). Vi må også stole på, at

Herren vil skabe en udvej for os (se 1 Kor 10:13).

Berøvet med en pistol for panden

Jeg husker en oplevelse fra mit eget liv, der hjalp mig til at erstatte tvivl med håb. På det tidspunkt tjente jeg som stavspræsident. Mine børn var små. Min hustru og jeg havde en tortillaforretning, og vi arbejdede til langt ud på aftenen.

En af disse aftener, hvor vi var nødt til at lave tortillas fra midnat til kl. 3 om morgenen, kom der tre unge mænd ind i vores forretning. De var alle påvirkede af stoffer. To af dem havde skimasker og regnjakker på. De skjulte deres våben under regnjakkerne. De truede os, skubbede os ind i butikken og låste døren. En af dem holdt vagt udenfor og råbte hele tiden: »Dræb dem! Dræb dem!«

En af de unge mænd holdt pistolløbet mod min tinding og tvang mig ned. Den anden holdt sin pistol mod min kones bryst. Jeg bad om, at mine børn ikke ville blive forældreløse, og at Herren ville beskytte os. Til sidst låste røverne os inde på badeværelset og forsvandt væk i min bil.

Vi kom fri og ringede efter hjælp. Politiet kom, og det gjorde min bror også. Så snart vi kunne, kørte vi min kone hjem. Så tog min bror og jeg for-gæves ud for at finde min bil. Jeg var trist til mode, da jeg vendte hjem kl. 5.

Hvor var min familie?

Til min overraskelse var min kone og mine børn der ikke. En

nabo fortalte mig, at min fireårige datter havde haft ondt i maven, og de havde skyndt sig at køre hende på hospitalet. Idet jeg vidste, at vi havde desperat brug for pengene til at betale for hendes behandling, følte jeg ikke, at jeg havde andet valg end at vende tilbage til forretningen og ordne dagens ordre. Eftersom det kun var min kone og jeg, der arbejdede der, var jeg alene, og jeg knoklede som en gal med at ælte og lægge dej i tragten, justere størrelsen og rende frem og tilbage mellem tortillaerne og kunderne.

Nu var klokken blevet 8. Jeg begyndte at tænke på, hvad der var sket om natten. Så kom spørgsmålet ind i mit sind: »Hvis du er stavspræsident, hvorfor sker det så for dig?«

Alt andet end tortillas

Jeg skubbede den ondskafulde tanke til side og bad om styrke. Pludselig hørte jeg en stemme bag mig: »Præsident.« Det var min biskop og en bror fra min menighed, mine hjemmelærere.

Biskoppen sagde: »Vi ved ikke, hvordan man laver tortillas, så vi kan ikke hjælpe dig her. Men du skal ikke bekymre dig om din bil, din kone, din syge datter eller dine andre børn. Du bliver her, og så hjælper vi dig med resten.« Mine øjne fyldtes med taknemlighedstårer.

De tog sig af alt andet end tortillaerne. Da jeg kom hjem den eftermiddag, var der gjort rent og ryddet op i huset, mine skjorter var strøget, og der

De åndelige rødder på mit slægtstræ er blevet styrket igennem seks generationer på grund af min oldefars urokkelige tro.

var lavet mad til mig. Der var ingen hjemme, men jeg vidste, at Hjælpeforeningen havde været der. Politiet havde fundet min bil, og nogle fra menigheden havde betalt for at få den udleveret.

Jeg tog hurtigt hen for at se til min kone og datter. Biskoppen

havde været der og givet min datter en velsignelse. Hun havde blindtarmsbetændelse, men alt var under kontrol.

Da min kone og jeg talte om det, blev vi imponeret over, at biskoppen ikke havde brugt fasteoffermidler eller ting fra biskoppens forrådshus for at hjælpe os. Han havde i stedet trukket på de ressourcer og den barmhjertighed, medlemmerne i vores menighed havde.

Nogle få dage senere, mens min datter kom sig og min kone hjalp mig i forretningen, kom der tre kvinder. De var mødre til de tre unge røvere, og de kom for at sige undskyld. De forklarede, at politiet havde fanget deres sønner. Senere slæbte disse mødre bogstavelig talt deres sønner ind i butikken for at bede om tilgivelse, og vi tilgav dem.

De tvivlede ikke

Et andet eksempel fra min slægts-historie minder mig om ikke at tvivle. I 1913 forkyndte ældste Ernest Young og hans makker evangeliet i Mexico og for min tipoldemor Maria de Jesus de Monroy, der var enke, og hendes tre døtre, Natalia, Jovita og Guadalupe, og hendes eneste søn, Rafael – min oldefar. De blev døbt den 10. juni. To måneder senere forlod alle amerikanske statsborgere landet på grund af den mexicanske revolution.

Den 29. august 1913, den dag, hvor præsident Rey L. Pratt og alle de amerikanske missionærer skulle

af sted, tog Rafael Monroy, en 34-årig og to måneder gammel konvertit, til missionshjemmet for at udtrykke sin bekymring. »Hvad skal der blive af os?« spurgte han. »Der er ingen organiserede grene i San Marcos, og vi har ikke præstedømmet.« Præsident Pratt, der lyttede til Rafaels bekymringer, bad ham om at sætte sig ned. Han lagde sine hænder på Rafaels hoved og overdrog ham Det Melkisedekske Præstedømme.

Rafael, der forstod, at hans dåbspagt var hellig og evig, forstod også, at han skulle forkynde evangeliet. I 23 måneder hjalp han og hans rådgiver, Vicente Morales, med at omvende og døbe flere end 50 mennesker. De forkyndte for adskillige flere.

Men den 17. juli kom revolutionen også til San Marcos. De revolutionære beskyldte Rafael og Vicente for at tilhøre og støtte den anden part i konflikten, for at gemme våben og dyrke en mærkelig religion. De tog dem som fanger, torturerede dem og hængte dem op, til de besvimele. Så gav soldaterne dem en sidste chance for at redde livet. De ville blive løsladt, hvis de ville afsværge deres religion. Rafael svarede: »Det kan jeg ikke, for jeg ved, at det, jeg har modtaget, er sandt.«

Rafael og Vicente tvivlede ikke. De handlede i overensstemmelse med deres kundskab og vidnesbyrd. Ved dagens ende blev de henrettet af den sydlige befrielseshær. De gav deres liv for det, de troede på.¹

Stadig sandt i dag

Lad os ikke tvivle på, at dette værk er sandt. Når som helst vi prøves med tvivl, lad os da trække på vores åndelige erfaring. Det kan hjælpe os med at fjerne tvivlen. Dette gælder især for dem, der er vendt tilbage fra en fuldtidsmission, og derpå tillader tvivlen at snige sig ind; for medlemmer gennem lang tid, der er blevet trætte af at holde ud, og for nyomvendte, der til at begynde følte stor glæde, men som ikke nærerede deres tro.

Skulle det gælde jer, vil jeg gerne sige: Hvis evangeliet var sandt, da I sendte jeres missionspapirer ind (og det var det!); hvis det var sandt, da I gik i templet (og det var det!); hvis det var sandt, da I blev omvendt og lod jer døbe, eller I hjalp andre til omvendelse og dåb (og det var det!); hvis det var sandt, da I blev besejlet (og det var det!), så er det også sandt i dag!

Jesus viste ved sit eksempel, hvordan vi kan hente styrke i skrifterne. Joseph Smith viste, at man henter trøst og lettelse i bøn. De, som har givet deres liv uden at tvivle, har vist os, at selv i mødet med døden har vi håb.

Vi må ikke bukke under for desperation, for prøvelser og fristelser er midlertidige. Vi kan finde håb i Herrens erklæring: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36). ■

NOTE

1. Se Rey L. Pratt, i Conference Report, apr. 1920, s. 90-93.

Forsøg med musikken

Marcel Hall

Jeg har altid tænkt, at jeg var den ene lykkelige undtagelse for visse evangeliske standarder. Så jeg gjorde, som jeg syntes og besluttede, hvilke evangeliske standarder der var vigtige, og hvilke der ikke var. En af de standarder, jeg anså for valgfri, var ikke at lytte til dårlig musik (se *Til styrke for de unge*, 2011, s. 22). Jeg syntes ikke, at den musik, jeg lyttede til, havde nogen indflydelse på, hvordan jeg handlede og følte omkring evangeliet. Jeg havde stadig et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus, og jeg gjorde mit bedste for at tjene andre og komme til mine møder i Kirken. Jeg fortalte mig selv, at det var uheldigt, at disse musikere ikke levede dydigt, men det var okay, at jeg lyttede til deres musik – det afholdt mig jo trods alt ikke fra at leve et liv, der var centreret om evangeliet.

Da jeg forberedte mig på min mission, havde jeg stadig ingen bekymringer om, hvorvidt den musik, jeg lyttede til, hæmmede min åndelige udvikling.

I timerne omkring, at jeg åbnede mit missionskald, kom skriftstedet Alma 32:27 dog ind i mit hoved: »Men se, hvis I vil vågne op og vække jeres evner til et forsøg med mine ord og udøve den mindste smule tro, ja, selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af mine ord.«

Og så tænkte jeg på det ene ord: *forsøg*. Hvis jeg gerne vil modtage de velsignelser, jeg ikke havde fået, var jeg nødt til at forsøge. Så i de næste tre uger undgik jeg min ikke-opbyggende musik. Til at begynde med var det svært, og jeg havde mange tilbagefald. Men efter nogle

Hvis jeg gerne ville have et dybere vidnesbyrd og gå frem rent åndeligt, var jeg nødt til at lade være med at komme med undskyldninger for min adfærd.

få dage blev den følelse af fred, jeg begyndte at have hver dag, nok til at få mig igennem. Desuden begyndte jeg at klare mig bedre i forbindelse med mine studier på college. Jeg kunne bedre koncentrere mig, jeg var på bedre bølgelængde med Ånden på et tidspunkt i mit liv, hvor det især var vigtigt med himmelsk vejledning.

AFSTEMNING AF VORES VILJE

»Vi kan kun finde ægte lykke ved at bringe vores vilje i harmoni med Guds. Alt andet er af mindre værdi (se Alma 12:10-11) ...

Mange af os holdes fra at indvie os fuldt ud, fordi vi fejlagtigt tror, at vi på en eller anden måde mister vores personlighed, hvis vi lader vores vilje opsluge af Guds vilje (se Mosi 15:7). Det, vi i virkeligheden er bekymret for, er ikke at give afkald på selvet, men på selviske ting, såsom vores stilling, tid, anseelse og ejendele. Det kan derfor ikke undre nogen, at Frelseren har givet os besked på at miste os selv (se Luk 9:24). Han forlanger bare, at vi skal give afkald på det gamle jeg for at finde vores nye jeg. Det er ikke et spørgsmål om at miste sin identitet, men om at finde sin sande identitet!«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Opslugt i Faderens vilje«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 23-24.

Jeg opdagede, at mine ønsker ændrede sig. Jeg ville gerne have hver en velsignelse, som vor himmelske Fader ville give mig. Min oplevelse med at ændre mine musikvaner hjalp mig til at indse, at der ikke er nogle vilkårlige standarder, og at alle bud, vi har fået, er udformet for at styrke vores forhold til vor himmelske Fader og gøre os mere som ham. At droppe dem, vi ikke kan lide, gør blot, at vi ikke modtager hans lovede velsignelser.

Vi skiller os ud ved at efterleve evangeliske standarder og holde budene som Kristi sande tilhængere. Når

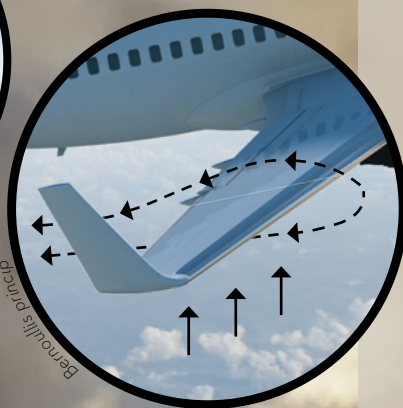
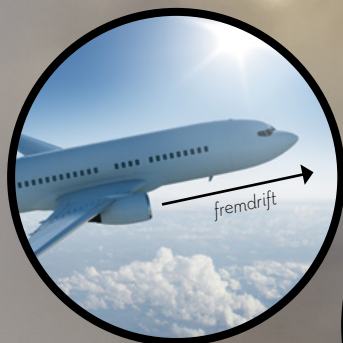
vi tager skridtet fra at være gode til endnu bedre, behager det virkelig vor himmelske Fader. Vi kan ikke være evangeliske sofavælgere. Vi bevæger os enten fremad eller også går vi tilbage, og den opfattelse, at »jeg har det godt nok lige nu«, vil uvægerligt forårsage, at vi sækker agterud. Men sætter vi vores lid til Jesus Kristus og kraften i hans forsoning til at forbedre os blot en lille bid dag for dag, kan vi leve med hans fred og vide, at vi bliver den slags mennesker, han ved, vi kan blive. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

FLYMEKANIK

MAN KAN LÆRE EN MASSE OM LYDIGHED, ÅBENBARING OG ÅNDELIG LEDELSE AF FLYVEMASKINER.

TO KRÆFTER

Da jeg arbejdede som flymekaniker, lærte jeg, at det kræver to slags kræfter for, at et fly kan flyve.

1. **Trykkraft** eller fremdrift ved en hastighed, der er tilstrækkelig til at skabe et løft. Trykkraft overvinder luftmodstanden.
2. **Opdrift**, som dannes af den trykforskel, der er i luftmassen over vingen og luftmassen under vingen (det omtales som Bernoullis princip). Opdriften trodser tyngdekraften, som ellers ville trække flyvet tilbage til jorden.

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

HVAD HAR DET MED JER AT GØRE?

Lav nogle få sammenligninger, så finder I inspirerende ligheder mellem principperne bag flyvning og evangeliets principper.

⇒ ÅNDELIG OPDRIFT

Lydighed mod evangeliets love og ordinancer skaber momentum. Det giver åndelig opdrift, som giver et åndeligt løft. Det gør, at vi kommer fremad. Det gør os i stand til at hæve os over verden, så vi får et klarere billede af, hvordan vi vender tilbage til vor himmelske Fader.

KURSKORREKTION

Når I er blevet døbt, får I Helligånden, den bedste form for åndelig navigationshjælp. Når I fortsætter i lydighed, vil den lille stille stemme sørge for konstante tilskyndelser om, hvad I skal gøre, hvor I skal gå hen, og hvordan I skal handle. Hvis I lytter nøje, vil den vejlede jer.

Men det er op til jer at bruge de midler, Herren har sørget for til at korrigere jeres kurs. Det omfatter visse checkpunkter - beder I regelmæssigt, gransker I skrifterne, kommer I til møderne, forbereder I jer til og kommer i templet? Og de omfatter omvendelse, som gør jer i stand til at foretage både større og mindre justeringer i åndelig indstilling, højde og retning.

KURSKORREKTION

Der foregår selvfølgelig en masse andre ting, når en flyvemaskine flyver. Men meget af det omfatter yderligere to systemer.

1. **Navigationsudstyr bistår** piloten med at holde flyet på ret kurs. Det består blandt andet af måle- og indstillingsinstrumenter i cockpittet, men også af radarfyre og radiokontakt med flytårne.
2. **Flyets kontrolinstrumenter** kan ændre retningen. De styrer blandt andet sideror (landeklapper på flyets hale), krængeror og trimflap (små landeklapper på vingerne), store landeklapper og spoilere, vingeklapper og haleplan. De gør det muligt for flyet at rulle, stige, dykke, vende og lande blødt på jorden, når det er tid til at lande.

JORDFORBUNDET

Piloten er afhængig af personalet på jorden. Personalet på jorden gør flyet klart til at flyve, guider flyet til og fra landingsbanen, inspicerer flyet før og efter flyvning og udfører eller anbefaler vedligeholdelse. Personalet er ansvarlig for flyets vedligeholdelse og sikkerhed.

ÅNDELIG CERTIFICERING

Ligesom en pilot er i nødt til at kunne stole på jeres åndelige hold på jorden. Det hold omfatter jeres forældre, lederne i Unge Mænd og Unge Piger, jeres biskop og hans rådgivere, hjemmelærere, seminarlærere og retskafne venner. Tænk på interviews og samtaler med dem som en inspektion af flyet før og efter flyvning. Akkurat ligesom et fly bliver kontrolleret med jævne mellemrum, har I ved disse regelmæssige interview mulighed for at bekræfte, hvor flyveklar I er. Jeres personale på jorden vil hjælpe jer til at trække på jeres evner, lægge en plan for jeres flyvning og råde jer om åndelige vindhastigheder og potentiel turbulens. Visse aktiviteter som at tage i templet kræver en verificering af, at I er klar til at lette. Generalkonferencetaler svarer til at lytte til en flyveleder i kontroltårnet, som kan se alle flyene på en gang og give vidtrækkende instrukser om kursen. Lydighed mod de råd vil hjælpe jer til at styre udenom potentiel fare.

FLYVEKLAR

Åndeligt set er vi skabt til at flyve. Vi er alle børn af vor himmelske Fader, og han ønsker, at vi når åndelige højder. Som hans børn bør vi række ud efter himlen, for med hans hjælp kan vi altid stige til nye højder. ■

Læs mere om dette emne på youth.lds.org.

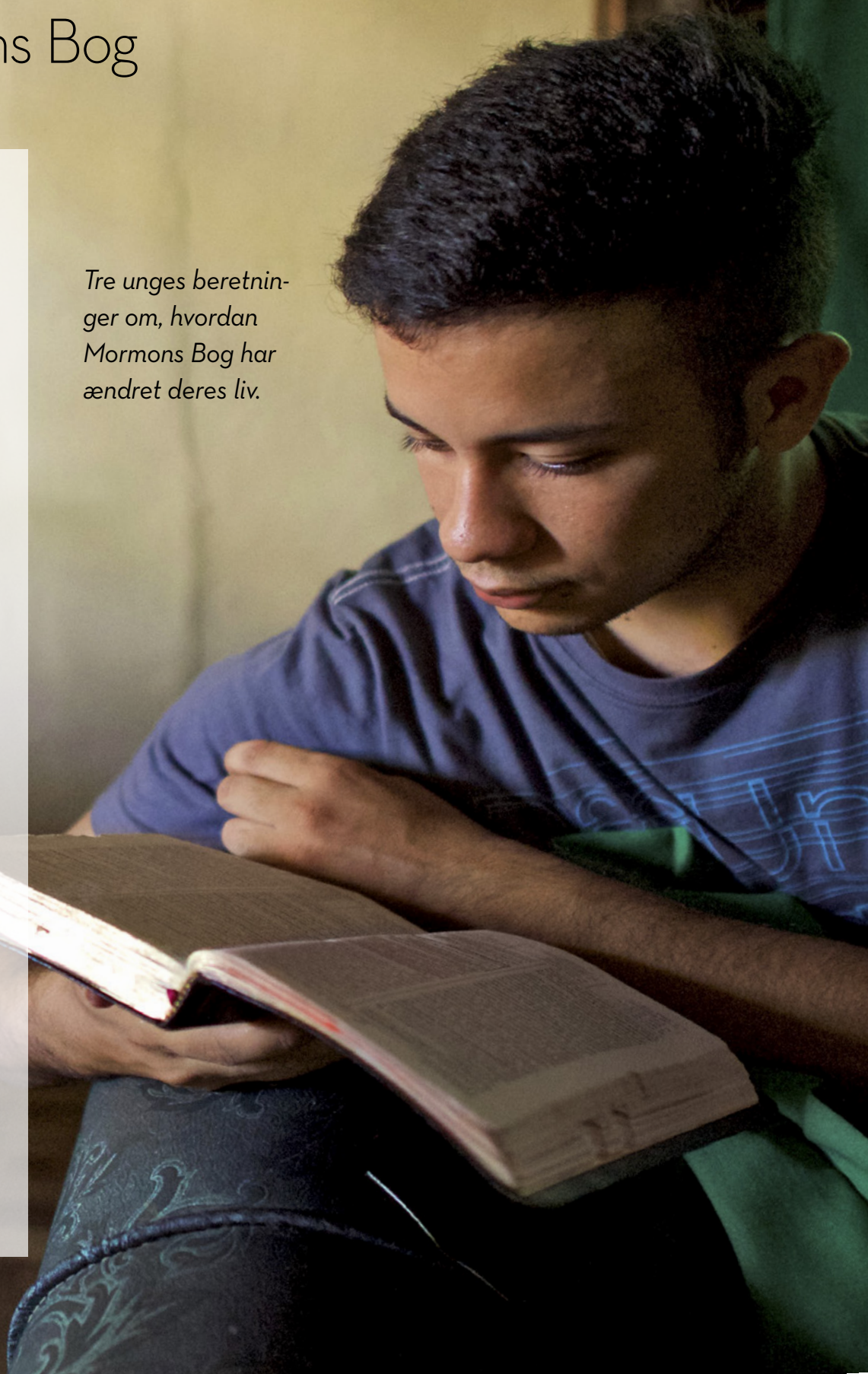
JERES VIDNESBYRD

og Mormons Bog

Joseph Smith sagde, at Mormons Bog er »den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog« (indledning til Mormons Bog). Mormons Bog er et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. Det ændrer alt, når man ved, den er sand.

De mennesker, der skrev følgende vidnesbyrd, blev omvendt til Jesus Kristus og hans evangelium på grund af deres oplevelse med at læse og bede om Mormons Bog. Oprigtig læsning af og bøn om Mormons Bog kan også ændre jeres liv.

Tre unges beretninger om, hvordan Mormons Bog har ændret deres liv.

LÆS OG BED BARE

Michael Peak er fra Idaho i USA

Da jeg var 17 år, fortalte en af mine venner mig, at hun var mormon. På det tidspunkt havde jeg ingen anelse om, hvad en mormon er. Mine forældre havde aldrig sagt, at jeg skulle i kirke, så jeg vidste ikke meget om Bibelen eller Gud, og jeg havde heller ikke noget ønske om det. Til min ven sagde jeg: »Hvis jeg ønsker at vide noget om det, så finder jeg selv ud af det.«

Da hun så, at jeg ikke var så interesseret i Kirken, gav hun mig bare en Mormons Bog. Så bad hun mig om at læse og bede om den. Hun pressede mig ikke, og hun blev ikke stødt over, at jeg ikke havde lyst

til at høre om Kirken. Hun ville bare gerne have, at jeg læste og bad.

Da jeg senere den aften åbnede bogen, så jeg hendes vidnesbyrd forrest i bogen. Da jeg læste hendes vidnesbyrd, fik jeg en følelse af, at jeg skulle lære mere om denne bog. Så jeg begyndte fra Første Nefi. Jeg kunne ikke lægge bogen fra mig. Jeg var nødt til at vide mere.

Kort tid efter tog jeg med til familie-aften hos hendes familie, hvor de underviste mig om Jesu Kristi evangelium. Selvom jeg ikke vidste noget om evangeliet, virkede alt til at give mening. Da jeg lærte mere, ændrede min indstilling

til kirke, Gud og Jesus Kristus sig. For en gangs skyld ønskede jeg at gøre, hvad Gud ønskede af mig. Snart efter blev jeg undervist af missionærerne og døbt og bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Mormons Bog ændrede mit liv. Når jeg ser tilbage, kan jeg se, hvordan Helligånden hjalp mig til at ønske at lære mere. Evangeliet har hjulpet mig til at vide, hvem jeg er, hvor jeg kommer fra, og hvor jeg kan komme hen, hvis jeg er trofast. Jeg er taknemlig for min ven, som fortalte og viste mig, at en rigtig ven deler evangeliets sandheder.

TOG IMOD EN PROFETS UDFORDRING

Portia Marjorie J. Alvaro er fra
Texas i USA

Min familie flyttede til USA fra Filippinerne, da jeg var 11 år gammel. Til at begynde med havde jeg svært ved at passe ind. Men da jeg først havde lært at tale engelsk, tog jeg hurtigt popkulturen til mig. Jeg elskede popmusik, at afprøve forskellige frisurer og at gå i sejt tøj. Jeg havde ikke noget vidnesbyrd. Til gengæld var jeg oprørsk.

Mit liv tog en drejning, da jeg besluttede mig for at tage profetens opfordring til at studere Mormons Bog alvorligt. Jeg læste bogen fra ende til anden. Det føltes godt og skønt, men jeg var

stadig ikke sikker på, at den var sand.

Lidt nervøst afprøvede jeg Moronis løfte i Moroni 10:4-5. Jeg forventede englebesøg, men der skete ingenting. Jeg tænkte: »Er det det?«

Trods min skuffelse fortsatte jeg med at studere bogen. En nat drømte jeg om Mormons Bog. Da jeg vågnede, følte jeg en brænden i hjertet, fred i sindet og en vished. Jeg tænkte: »Det er det. Det er mit svar.«

Efter den oplevelse røg min selvtilid i vejret. Jeg blev bedre til mine studier, kom til flere skoleaktiviteter og det vigtigste var, at jeg blev meget aktiv i Kirken. Jeg fortsætter med at læse Mormons Bog og anvende dens lærdomme i mit liv. De oplevelser, jeg fik, da jeg læste Mormons Bog, blev et anker i mit liv.

BOGEN, DER REDDEDE MIT LIV

Navnet er tilbageholdt

Min familie og jeg blev medlemmer af Kirken, da jeg var 12 år gammel. På det tidspunkt havde jeg ingen anelse om, hvor stor en gave det var. Jeg vidste ikke engang, at Kirken var sand, men min far og mor blev imponeret af det budskab, missionærerne kom med. Jeg kunne godt lide missionærerne, men jeg forstod ikke rigtig, hvad de sagde. Da de opfordrede os til at blive døbt, besluttede min familie, at vi enten tilsluttede os som familie eller slet ikke. Jeg var enig og blev døbt uden at være blevet omvendt.

Jeg deltog i kirken og seminar, men min familie faldt fra. Jeg havde venner i kirken, og jeg tog til seminar og GUF med dem. Jeg gik ikke så meget op i evangeliet eller læren og syntes generelt, at kirken var kedelig. Mit liv tog en kompliceret drejning, da jeg deltog i aktiviteter som butikstyveri og hærværk. Min far blev voldelig, og jeg overvejede at begå selvmord.

Men det var aldrig rigtig en løsning. Det kunne jeg ikke gøre mod min mor, som jeg elskede højt. Så jeg måtte finde en anden løsning. Jeg så rundt på mine venner fra Kirken. Den ene ting, de havde, som jeg ikke havde, var et vidnesbyrd. Så i en alder af 16 år, fire år efter jeg var blevet døbt, satte jeg mig ned for at læse Mormons Bog for første gang.

Det var svært, og det tog mig næsten to år. Da jeg læste 3 Nefi om Frelserens besøg blandt nefitterne efter hans opstandelse, hvor han velsigner deres børn, og engle stiger ned fra himlen og betjener dem, var det, som om jeg stod blandt nefitterne og så den mirakuløse begivenhed med mine egne øjne.

I KAN SELV FÅ SVAR

Uanset om I har et vidnesbyrd om Mormons Bog, eller I selv ønsker at få et vidnesbyrd, så vil læsning af og bøn om Mormons Bog føre til en dybere omvendelse.

Mormons Bog hjælper os alle til at komme Jesus Kristus nærmere. Mormons Bog vil hjælpe jer til at vide, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var Guds profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds sande kirke på jorden. Åbn hjertet, når I læser den, og I vil se, at den kan ændre jeres liv til det bedre.

Helligånden vidnede om den storslåede begivenhed.

Jeg kunne ikke læse mere, for mine øjne fyldtes med tårer. Da jeg havde samlet mig lidt, fortsatte jeg med at læse. Der gik nogle få uger, og jeg blev færdig med bogen. Jeg knælede ned og bad for at vide, om den var sand. Men jeg fik intet svar.

Dagene gik med, at jeg knælede ned og tryglede om svar på, om bogen var sand, om Kirken var sand, men jeg fik ikke noget svar. Flere uger efter jeg var færdig med at læse, knælede jeg fortvivlet en gang mere og spurgte: »Himmelske Fader, er Mormons Bog sand?« Svaret kom, men ikke som jeg havde ventet: »Det har jeg allerede fortalt dig. Du ved, den er sand.«

Jeg havde fået mit vidnesbyrd nogle uger forinden, da jeg læste om Kristus, der velsignede børnene. Jeg vidste, at denne kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er Guds rige på jorden, genoprettet og ledet af en profet, som i gamle dage.

Det er ikke nogen overdrivelse at sige, at Mormons Bog reddede mit liv, men det ville være mere præcist at sige, at det gengivne evangelium reddede mig, og at det fortsat fornyer og nærer mig hver eneste dag. Det er mit dyrebareste eje. ■

25

SANDHEDER

I

MORMONS BOG

Bønsomt studium af sandhederne i Mormons Bog kan hjælpe jer til at opnå den åndelige kundskab, I behøver som vejledning i jeres liv, og til at besvare de spørgsmål, som I eller andre måtte have. Her er en smagsprøve på nogle af de sandheder, I kan lære om i jeres studie af Mormons Bog i seminar, derhjemme og i kirken. Når I studerer, gransker og beder om dem, så overvej, hvordan I kan fortælle andre om dem og handle på det, I har lært, for at få dybere forståelse af, vidnesbyrd om og omvendelse til disse vigtige sandheder.

Jesus Kristus
er Frelseren, og
Joseph Smith
er hans udvalgte profet.

Introduktion til Mormons Bog

**GUD BEREDER ALTID
EN VEJ FOR JER,
så I kan følge hans bud.**

1 Nefi 3:7

Mormons Bog

bygger på Bibelens
vidnesbyrd om Kristus.

1 Nefi 13:26-29, 39-42

Vi modtager
vejledning
fra **Gud**
gennem **tro,**
flid
og
lydighed.

1 Nefi 16:27-29

MORMONS BOG

er oversat
ved Guds
gave og
kraft.

2 Nefi 27:6-23

Vi kan kun blive frelst gennem
Jesus Kristus.

2 Nefi 25:19-20

**== KRISTI ==
ORD**

vil fortælle
jer, hvad I
skal gøre.

2 Nefi 32:3

AT LÆRE
er godt,
hvis vi følger
Guds råd.

2 Nefi 9:28-29

Gud elsker alle sine børn med en fuldkommen kærlighed.
2 Nefi 26:33

= ÅNDEN =
taler sandheden.
Jakob 4:13.

Vi **tjener** Gud ved **at tjene** andre.
Mosija 2:17

DET NATURLIGE MENNESKE er en fjende af Gud.
..... Mosija 3:19

== GUD ==
ved alt og er kilden til al sandhed.
Mosija 4:9

Vi indgår **pagt med Gud** gennem **DÅB.**
Mosija 18:8-10

Herren giver os **STYRKE** til at udholde prøvelser.
Mosija 23:20-24; 24:13-15

Jesus Kristus led for vores synder, smerter og sygdomme.
Alma 7:11-13

TRO ER IKKE fuldkommen kundskab.
Alma 32:21

Lær at holde Guds **bud** i jeres ungdom.
Alma 37:35

Kristus er den faste klippe.
Helaman 5:12

Herren vil opfylde alle de ord, han har talt gennem sine profeter.
3 Nefi 1:1-26

GUD UDVIKLER MIRAKLER i forhold til vores tro og sin vilje.
Mormon 9:20-21

== Tro ==
er håb om det, der er sandt, men som ikke kan ses.
Eter 12:6

Vi beder i **JESU KRISTI** navn.
3 Nefi 18:15, 20-21

NÆSTEKÆRLIGHED

er Kristi rene kærlighed.
Moroni 7:45, 47-48

Vi kan **få et vidnesbyrd** om **Mormons Bog,** når vi læser, **gransker** og **beder.**

Moroni 10:3-5 ■

10

Hadley Griggs

Kirkens Tidsskrifter

Har I nogensinde sat jer et mål for skriftstudium, der lød som noget i denne retning? »Fra dags dato *vil* jeg studere mine skrifter en time hver eneste dag – og jeg vil gøre det *perfekt*.«

Hvis I har prøvet at sætte et mål som det, hvordan gik det så? Sandsynligvis ikke særlig godt. Det kan være en stor udfordring at prøve at tillægge sig en ny vane, især når vi ofte sætter urealistiske mål (som ovennævnte), som vi hurtigt bliver trætte eller overvældet af.

Hvis man virkelig gerne vil gøre skriftstudium til en vane, er det bedst at begynde i det små. Ældste Gary E. Stevenson fra De Tolv Apostles Kvorum er kommet med et storartet forslag: »Mange unge mennesker bruger dagligt næsten syv timer i gennemsnit foran tv'et, computeren og smartphonen ... Vil I erstatte noget af den tid, som I dagligt bruger foran skærmen – især på de sociale medier, internettet, spil eller TV – med at læse i Mormons Bog? ... Bare ti minutter hver dag.«¹

Vi bad fem unge om at tage ældste Stevensons udfordring op. De har holdt øje med deres daglige tidsforbrug foran skærmen, og derpå byttet 10 minutter af dem ud med studium af Mormons Bog. Se, hvordan det gik – det kan måske inspirere jer til selv at prøve det!

MINUTTER OM DAGEN

Vi bad fem unge om at afprøve ældste Stevensons opfordring til at erstatte 10 minutters skærmtid med at læse Mormons Bog.

»Efter jeg havde ført regnskab med den tid, jeg brugte på sociale medier i en uge, blev jeg lidt chokeret over, hvor meget tid jeg brugte på min telefon. Det var helt sikkert en god idé for mig at bruge noget af den tid på Mormons Bog, især fordi flittig læsning af skrifterne ikke er en af mine stærke sider.

En af de første morgener, jeg læste mine skrifter, var det ironisk nok en *forfærdelig* dag. Men jeg vidste, at det kun kunne gøre mit liv bedre at læse skrifterne, så jeg blev ved med at læse.

Jeg tror, at den største effekt af at læse hver dag var, at jeg følte mig mere i harmoni med Ånden. Det blev meget lettere at træffe beslutninger. Jeg følte større kærlighed til folk omkring mig, og jeg fik et større ønske om at tjene. Når jeg læste mine skrifter om morgenen, blev dagen bare bedre. Når jeg læste om aftenen, sov jeg godt. Jeg kan kun anbefale alle at prøve dette. Det gør virkelig en forskel!«

Bryn C. er 18 år og fra Utah i USA

»Da jeg førte regnskab over min brug af telefonen, opdagede jeg, at jeg brugte det meste af søndagen på min telefon. Jeg tænkte, at det var trist, for det var der, jeg skulle prøve at komme nærmere på min Frelser – i stedet for havde jeg stirret stift på min skærm.

Da jeg begyndte at læse mine skrifter, læste jeg 10 minutter hver aften, inden jeg gik i seng, hvilket ca. svarede til et kapitel for mig hver aften. Da jeg gjorde det, bemærkede jeg, at jeg havde lettere ved at falde i søvn. Jeg blev også bedre til at træffe beslutninger i ugens løb, og generelt fik jeg det bare bedre med mig selv.

Jeg er taknemlig for, at jeg var i stand til at tage udfordringen op, og jeg planlægger at fortsætte med at læse 10 minutter om dagen og bede min aftenbøn.«

Ryan E. er 16 år og fra Alabama i USA

»Inden jeg førte regnskab over den tid, jeg brugte,

tænkte jeg, at det ville blive rigtig svært at finde tid til at læse skrifterne - men da jeg indså, hvor meget tid jeg brugte på sociale medier, føltes 10 minutter ikke som meget! Jeg kunne læse til frokost eller lige inden seminar begyndte.

Når jeg havde læst i skrifterne, var jeg langt mere bevidst om, hvad jeg kiggede efter på de sociale medier. Faldt jeg over noget dårligt, med dårligt sprog eller et negativt budskab, bemærkede jeg det og prøvede at undgå det mere end tidligere. Jeg lagde også mærke til, at mine bønner blev mere oprigtige, og jeg fik flere svar på dem. Det er afgjort noget, som jeg håber, der kan fortsætte i lang tid fremover!«

Izzie J. er 16 år og fra Californien i USA

»Jeg troede virkelig ikke, at jeg var så meget på de sociale medier,

indtil jeg blev bedt om at føre regnskab med min brug af dem, og så opdagede jeg, hvor meget de sociale medier slugte af mit liv.

Så snart jeg virkelig begyndte at fokusere på at læse skrifterne hver dag, følte jeg sådan en iver efter at læse Mormons Bog, og jeg ville lære mere. Når jeg læste 10 minutter hver dag, kom jeg dybere ind i historierne. Omkring halvvejs besluttede jeg mig for, at jeg ville bede, inden jeg læste, så jeg kunne finde svar på mine spørgsmål, og jeg modtog altid svar fra Helligånden.

Jeg ved, at Gud taler til os gennem skrifterne, og at Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Ivrigt og bønsumt studium kan virkelig berige vores liv. Jeg er så taknemlig for den mulighed, jeg havde for at deltage i dette, og jeg opfordrer alle til at gøre det samme. Det var en skelsættende oplevelse.«

Sydney B. er 16 år og fra Arizona i USA

»Selvom jeg glemte at læse nogle få gange,

var det overordnet set en succes. Jeg indså, at inden jeg tog ældste Stevensons udfordring op, havde jeg kun læst 3 minutter hver aften og ved at øge det til 10 minutter hver aften, så jeg en forskel i mit liv. Når jeg læser, føler jeg mig på bedre bølgelængde med Ånden, og jeg kan mærke den åndelige beskyttelse hver dag. På samme måde som det kan være svært at begynde at læse, når man ikke har læst skrifterne i et stykke tid, kan jeg ikke stoppe med at læse, når det først er blevet til en vane.

Jeg lagde mærke til, at det ikke virkede så godt for mig at læse, inden jeg gik i seng, fordi jeg faldt i søvn eller ikke fik så meget ud af det. Det virkede bedst at læse om morgenen eller efter skole.

Det var virkelig sjovt at prøve, og jeg opfordrer alle til at prøve det.«

Rachel A. er 15 år og fra Colorado i USA ■

Vil I også prøve det? Læs denne artikel på hjemmesiden LDS Youth og find otte tips til, hvordan I får succes med dette mål: lds.org/go/91761.

NOTE

1. Gary E. Stevenson, »Se hen til bogen, se hen til Herren«, *Liahona*, nov. 2016, s. 46.

LIGE TIL SAGEN

Med hjælp har jeg omvendt mig fra gentagelsessynder. Men jeg er bange for tilbagefald. Hvordan kan jeg modstå fristelse og forblive lykkelig?

Erstat din frygt med tro på Jesus Kristus og hans sonoffer og på hans kraft til at løfte og ændre dig og på hans kærlighed og nåde. Husk vor himmelske Fader og Jesus Kristus og deres godhed mod dig. Vær ydmyg, bed, studér skrifterne og vær trofast (se Mosi 4:11-12). Så vil du kunne nyde glæde som »en gave, som følger af en bevidst bestræbelse på at leve et retfærdigt liv, som Jesus Kristus lærte os.«¹

Total omvendelse kan være udfordrende. Det kræver ofte tid, især hvis man har syndet gentagne gange. Undgå situationer, der medfører fristelse. Du kan havde brug for at lave ændringer i dine daglige rutiner, dine omgivelser og din vennekreds. Falder du, så husk, at du stadig kan omvende og ændre dig. Bliv ved med at prøve. Vor himmelske Fader og din Frelser opgiver dig ikke. »Forsoningen ... kan fjerne hver en plet, lige meget hvor vanskelig den er, eller hvor lang tid den har været der, eller hvor mange gange den kommer igen.«² ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 84.
2. Boyd K. Packer, »Den store plan for lykke«, *Liahona*, maj 2015, s. 28.

Hvad bør jeg gøre, hvis nær familie og gode venner drager tvivl om Kirken og falder fra?

Hvis mennesker, der er tæt på dig, begynder at tvivle på, om Kirken er sand, så vis dem kærlighed og forbliv stærk. Hav fokus på, hvad de føler, frem for at bevise, at du har ret, når du taler med dem om Kirken. Få dem ikke til at skamme sig over, at de har spørgsmål eller tvivl. Selvom du måske føler dig såret eller chokeret, så reager ikke som sådan. Tal stille og roligt med dem om deres spørgsmål, hvis det er muligt, og hjælp dem med at finde svar og med at holde fast i den tro og det vidnesbyrd, de *har* (find hjælp på [lds.org/go/91763](https://www.lds.org/go/91763)).

Hvis der er nogen, der ikke ønsker at have mere med Kirken at gøre, behøver det ikke at være enden på jeres forhold. Vis dem kærlighed, vær venlig og bed for dem. Hvis Kirken og evangeliet ikke er ting, du kan dele med dem mere, så hold fast i det, I stadig har til fælles. Lad dem vide, at du bekymrer dig om *dem*, og ikke kun i relation til Kirken. Men slæk heller ikke på dine egne åndelige mål. Prøv at løfte dem op, men lad dem ikke trække dig ned. ■

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

SÅDAN INDBYDER MAN HELLIGÅNDEN

En af de måder, jeg føler Helligåndens indflydelse på, er, at jeg mærker et lys og føler mig glad. Når Helligånden synes for langt væk fra mig, føler jeg et mørke, og jeg er ikke glad. Jeg har følt det lys og den glæde ebbe ud og strømme til i mit liv, og det har I også.

Jeg kan godt lide at mærke det lys, og jeg kan lide at være glad. Jeg behøver ikke at vente på problemer og prøvelser, for at jeg ønsker Helligåndens bistand. Jeg kan **vælge at huske**, hvordan dens ledsagelse har været, og når jeg gør det, ønsker jeg af hele mit hjerte at få den velsignelse igen.

Når vi ønsker at få Helligånden og den fred i sindet og glæde, der følger med den, ved vi, hvad vi skal gøre. Vi **trygler Gud** om den i tro. Det kræver **bøn i tro** at få Helligånden som ledsager. Den tro må gå på, at Gud Faderen, Skaberen af alle ting, lever og ønsker, at vi har Helligånden og ønsker at sende os Talsmanden. Det kræver tro på, at Jesus er Kristus og at han sonede for vores synder og brød dødens lænker. Vi **går til Faderen** med den tro i ærbødighed og tillid til, at han vil svare. I den tro **afslutter vi vores bønner** i Jesu Kristi navn som hans sande disciple i tiltro til, at vores dybe omvendelse, vores dåb ved hans tjeneres hånd og vores trofaste tjeneste for hans sag har forædlet os og gjort os rene og værdige til den velsignelse, vi søger, nemlig Helligåndens ledsagelse. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University-Idaho den 25. januar 2005.

HVORDAN HAR I ANVENDT DETTE?

Jeg modtager Helligånden gennem bønnens kraft, ved at holde mit sind rent og stræbe efter at holde evangeliske standarder. Det er en fortløbende proces at lære og forstå Åndens rolle. Og derefter at gøre, som min Frelser beder mig om, giver mig et større ønske om at handle på det og blive mere kristuslignende.

**Katie S. er 17 år og fra
Auckland-regionen i New Zealand**

VELSIGNELSERNE VED SEMINAR

■ mit andet år i seminar var vi kun tre elever, men vi havde en utrolig lærer, som elskede at lære os om evangeliet. En gang lærte vi om, hvordan mange mennesker havde troet, at Kirken ville falde fra hinanden, da Joseph Smith og hans bror Hyrum døde. Men andre af de første medlemmer af Kirken huskede på, at dette er Guds kirke og ikke et menneskes kirke. Vores lærer lærte os, at Kirken ikke vil falde, for det er Jesu Kristi Kirke.

Der er ingen tvivl om, at den lektion ændrede vores liv. Den eftermiddag besluttede vi os for, at vi ville tjene Herren af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke. Vi forberedte os på at tjene som fuldtidsmissionærer. Jeg fortsatte med at deltage i seminar.

I de følgende to år kunne jeg se, hvordan jeg blev velsignet ved at deltage i seminar, og hvordan forberedelse til at tjene Herren styrkede mit vidnesbyrd og ønske om at tjene.

Deltagelse i seminar forvissede mig om, at jeg er særlig i Guds øjne. Det

har hjulpet mig til at anvende evangeliet i mit liv, og frem for alt har det hjulpet mig til at forstå, at evangeliet ikke bare er noget, vi efterlever om søndagen. Seminar bekræftede mit ønske om at tjene som missionær. Der er ingen tvivl i mit sind om, at deltagelse i seminar stadig er en velsignelse i mit liv. Ingen har sagt, at det ville blive let, men hvis vi beslutter at deltage i seminar, vil Herren velsigne os og give os den fornødne styrke til at fuldføre vores hjertes ønsker. ■

Begona C. er fra Guayaquil i Ecuador

HJÆLP TIL FLYGTNINGE

Unge i Thailand har arbejdet sammen om at lave mere end 100 hygiejnekapper af donationer fra Kirkens medlemmer til flygtninge i Bangkok. Hygiejnekapperne blev distribueret til forskellige lokale organisationer, der arbejder med at hjælpe flygtninge, der kommer fra hele verden til Thailand i søgen efter noget bedre. Denne særlige multistavskonference for de unge var en del af en landsdækkende fejring af 50-året for, at præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) indviede Thailand till forkyndelse af evangeliet den 2. november 1966.

Konferenceoptælling

Her er en sjov måde at tælle forskellige ord, som I måske hører til generalkonferencen. Læg en mønt eller en bønne på et felt, hver gang I hører det ord i en tale. Når I har hørt et ord fem gange, kan man skifte stakken ud med en anden mønt eller en bønne i en anden farve. Skriv på de blanke linjer andre ord, som I måske kan høre til konferencen.

 Jesus Kristus _____	 Profeter _____
 Forsoning _____	 Vor himmelske Fader _____
 Elske _____	 Familie _____
 Skrifterne _____	 Børn _____

Et maleri af Kristus

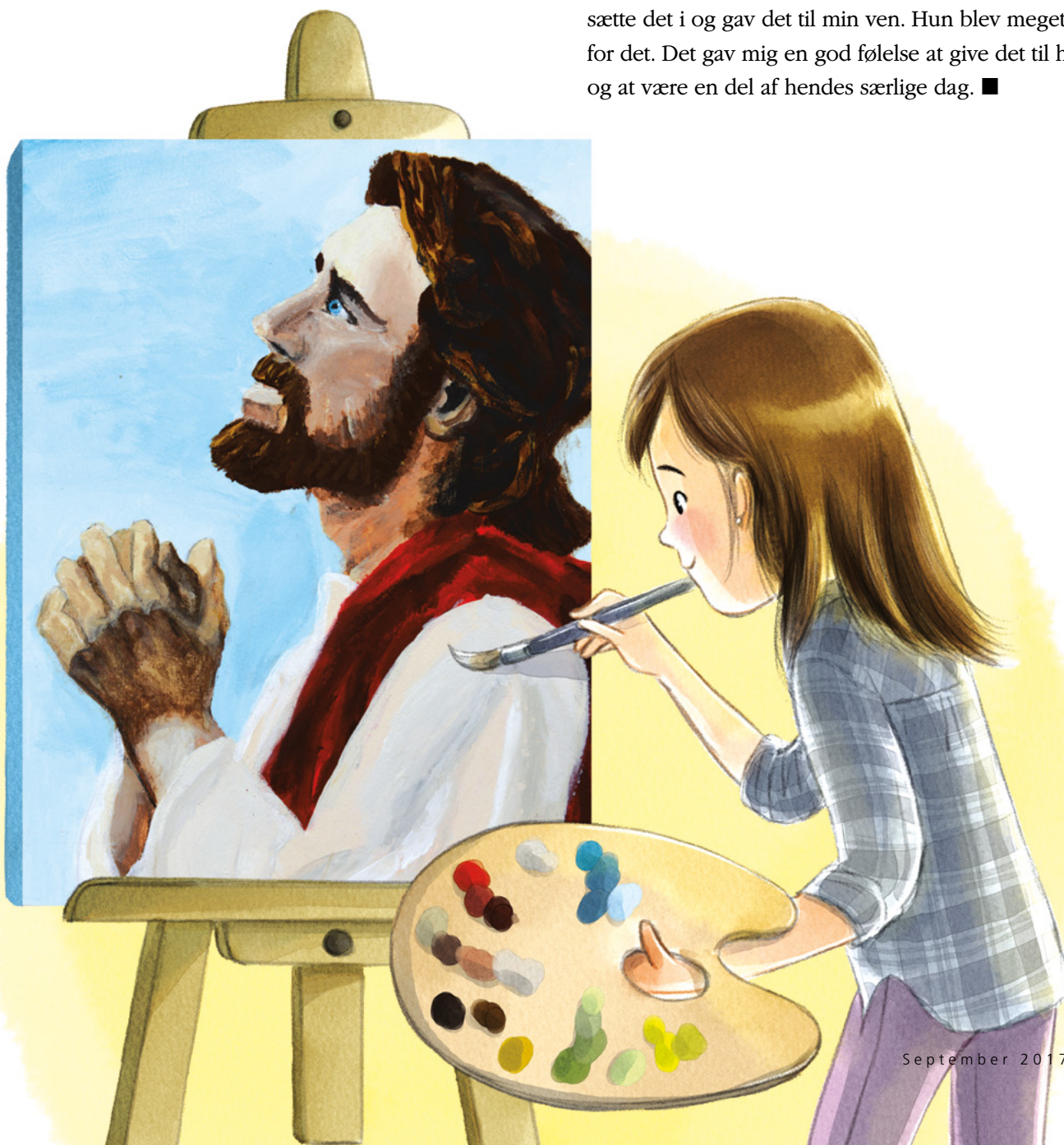
Tesla S. er 11 år og fra Utah i USA

Hver søndag aften sætter min far og jeg os ned sammen og arbejder på mine mål i hæftet *Tro på Gud*. Et af de mål, jeg ønskede at udføre for at udvikle mine talenter, var at male et billede af Kristus.

Da jeg havde nået mit mål, inviterede en af mine venner fra skolen mig med til sin første kommunion. Første

kommunionen er en meget særlig begivenhed i den katolske kirke. Det er den første gang, at en person tager nadveren. Min ven havde gjort meget for at forberede sig til sin første kommunion, og jeg vidste, at det betød meget for hende.

Jeg besluttede at male billedet af Kristus og give det til hende som gave. Jeg arbejdede meget hårdt på mit maleri. Da jeg var færdig, købte jeg en pæn ramme til at sætte det i og gav det til min ven. Hun blev meget glad for det. Det gav mig en god følelse at give det til hende og at være en del af hendes særlige dag. ■

Janes valg

Jessica Larsen

Baseret på en sand historie

Connecticut i 1842

»Herren er min hyrde ...« Musikken hvirvlede omkring Jane Elizabeth Manning, men hun kunne ikke fokusere på ordene. Hun så på sine hænder, fordybet i sine tanker.

Hun havde tilsluttet sig den presbyterianske kirke for et år siden. Men hun følte stadig, at der manglede noget. »Jeg søger efter noget mere,« tænkte hun. Men hvad kunne det være?

Da gudstjenesten var forbi, drev Jane udenfor med resten af menigheden. Bladene var begyndt at blive røde og gyldne. Sollys glimtede i den nærliggende Norwalk-flod.

»En omrejsende missionær er kommet til byen,« sagde en mand. »Han er mormon, og han siger, at Gud taler til profeter igen.«

Jane stoppede op for at lytte. Kunne det være det, hun søgte efter?

»Profeter?« sagde en anden mand hånligt. »Ligesom i Bibelen? Hvem ville gå hen og høre på et sådant budskab?«

»Det ville jeg,« udbrød Jane. Nogle få vendte sig om og stirrede på hende, blandt andet præsten. Jane følte, at hendes kinder blev røde.

Præsten så misbilligende ud. »Jeg synes ikke, at du bør gå hen for at høre ham. Det er tåbeligt, det er, hvad det er. Forstår du det?« Da hun ikke sagde noget, nikkede han og gik videre for at tale med nogle andre. Jane så ham gå og skyndte sig så hjem.

Hjem var ikke, hvor mor og hendes søskende boede. Det var Fitchs gård. Hun var flyttet derhen som tjenestepige, da hun kun var seks år gammel. Hver dag arbejdede hun hårdt, hjalp fru Fitch med vask, strygning og madlavning. Hun stod normalt op før solen. Hun tændte ild i komfuret, æltede dej og kærnedede smør. Når hun kunne, tog hun hen og besøgte sin egen familie.

Nogle dage senere tænkte Jane stadig på missionæren, mens hun hængte hr. Fitchs skjorte ud til tørre. Tøjet blafrede i den friske brise.

Præsten havde bedt hende om ikke at gå derhen, men alligevel ... hun måtte. Hun måtte se, om denne mormon kunne hjælpe hende med at finde den sandhed, som hun søgte efter. Da hun var færdig med at hænge tøjet til tørre, havde hun bestemt sig. Hun ville gå til mødet, uanset hvad alle andre sagde.

Den søndag vågnede Jane ved daggry, tog sin pæneste kjole på og gik alene til forsamlingshuset. Hun smuttede stille ind på en træbænk nederst i salen. Jane smilede, da hun så, hvor mange mennesker der var kommet. Det så ud til, at hun ikke var den eneste, som søgte efter noget mere!

Salen blev tavs, da ældste Wandell rejste sig. Den næste time gik hurtigt, mens han talte om Mormons Bog og en profet ved navn Joseph. Han sagde, at mennesker kunne blive døbt ved nedsænkning, ligesom Kristus blev. Og han talte om de hellige, som samledes i en fjerntliggende by ved navn Nauvoo. Ved slutningen af mødet følte Janes hjerte så fuldt, at hun næsten ikke kunne trække vejret.

Den aften besøgte Jane sin familie.

»Og hvad syntes du om missionærens budskab?« spurgte hendes mor, da Jane forklarede, hvordan hun havde tilbragt søndagen.

»Jeg er helt overbevist om, at han præsenterede det sande evangelium,« sagde Jane. »Jeg må tilslutte mig det. Jeg skal døbes næste søndag.«

»Døbes? Du tilslutter dig en anden kirke?« spurgte hendes bror Isaac og trak en stol hen til hende.

»Ja! Det er det, jeg har søgt efter. Det er sandt.«

Isaac kunne se, at hun mente det. »Hvad skal der så ske?« spurgte han stille. »Hvad vil du gøre, når du er blevet døbt?«

»Jeg vil samles med de hellige,« sagde Jane. »Jeg tager til Nauvoo.«

Fortsættes ... ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

VORES SIDE

Jaziel B. er 10 år og fra Argentina

Jeg føler mig glad den dag. Billedet viser mig den dag, hvor jeg færdiggjorde læsningen af Mormons Bog. Jeg havde lært meget, som at Nefi var lydig i alt, hvad Gud befalede ham, og at Alma den Yngre gik omkring og forfulgte Kirken. Senere omvendte han sig takket være en engels besøg og hans forældres bønner, og han forkyndte evangeliet.

Jeg takker mine forældre for at opmuntre mig til at læse i Mormons Bog hver dag og mine primaryledere for at hjælpe mig til at opfylde dette mål ved hjælp af hæftet Tro på Gud.

Sebastian C. er 10 år og fra Venezuela

Jeg elsker Jesus Kristus og vor himmelske Fader og Helligånden. Jeg ved, at jeg skal opstå. Jeg kan mærke den varme, som er Helligånden. Vor himmelske Fader sendte Jesus Kristus. Jeg ønsker at blive som dem.

Gabriela F. er 8 år og fra Brasilien

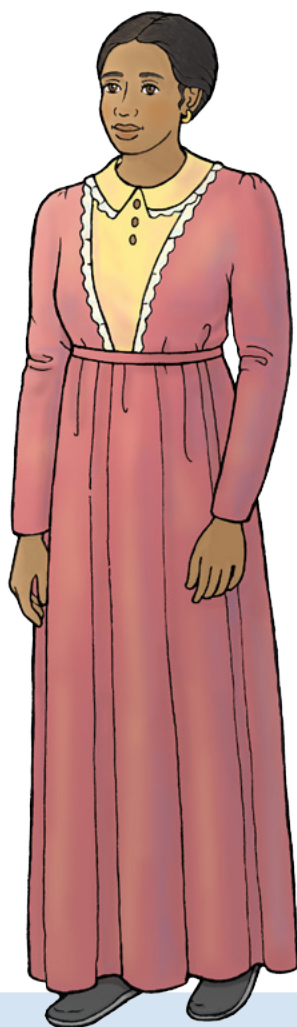

»Familier kan være sammen for evigt«, af Rubi, 8 år, »Celestial herlighed«, af Rebeca, der er 8 år og fra El Salvador

Hjælpeforeningssøstrene og templet i Nauvoo

Klip disse figurer ud for at fortælle beretninger fra Kirkens historie.

Jane Manning

Templet i Nauvoo

De første hellige slog sig ned et sted, som de kaldte Nauvoo. De arbejdede hårdt på at dræne det sumpede område og bygge deres huse. De byggede også templet i Nauvoo! Mænd udhuggede og slæbte stenene. Kvinder lavede mad, syede tøj til arbejderne og indsamlede småmønter til at købe materialer med. Hjælpeforeningen blev organiseret med Emma Smith som den første præsident. På den tid samledes nye medlemmer fra hele verden sig i Nauvoo. Jane Manning gik 1.300 km fra New York for at være sammen med de hellige!

I kan også bruge Emma Smith fra martsnummeret 2017 til at fortælle denne beretning! I kan finde mere om Kirkens historiske skikkelser på liahona.lds.org.

Ældste
Ronald A.
Rasband

De Tolv Apostles
Kvorum

Hvordan gør jeg mit vidnesbyrd stærkt?

Tænk på tidspunkter,
hvor du mærkede
Ånden.

Undgå det, der ikke
opbygger og styrker
dit vidnesbyrd.

Læs og tænk over skrifterne.
Skriv dine åndelige følelser ned
i din dagbog.

Ræk ud til andre i kristuslignende tjeneste.
Det vil hjælpe dig til at føle Guds
kærlighed dybt i dit hjerte.

Bær dit vidnesbyrd
for din familie.

Jean B. Bingham
Hjælpeforeningens
hovedpræsident

Leg ikke med ILD!

»Hold Guds befalinger. Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed« (Børnenes sangbog, s. 68).

Da jeg voksede op, var en af mine opgaver at brænde affaldet. Jeg samlede affaldet fra huset. Jeg lagde det i en stor metaltønde i baghaven. Så ville jeg tænde en tændstik og smide den ned i tønden.

En dag blæste det rigtig meget, og tændstikkerne blev blæst ud. Jeg besluttede at lave en fakkel af en avis. Jeg tænkte, at så ville flammen holde længe nok til at sætte ild til affaldet. Jeg vidste godt, at det ikke var smart at lege med ild, men jeg ignorerede den advarende følelse. Jeg rullede noget avispapir sammen som en kegle, tændte det med en tændstik og smed det ned i tønden.

Fut! Den kraftige vind fik avispapiret til at brænde vildt, og affaldet blev hurtigt antændt. Store flammer passerede mit ansigt. Heldigvis var det meste af mit hår sat op i en hestehale. Men mit pandehår blev brændt væk! Mine øjenvipper var væk, og mine øjenbryn var også væk. Det skete bare så hurtigt!

Det lærte mig en lektie: Hvis man leger med noget farligt, kan man komme til skade! Vores forældre og Helligånden advarer os om at undgå farlige ting som pornografi og narkotika. Hvis vi vælger at ignorere advarslerne, så er der konsekvenser.

Jeg er taknemlig over, at mit hår med tiden voksede ud igen. Det er ligesom omvendelse. Når vi træffer forkerte valg, kan vi vælge at forandre os. Vi kan blive tilgivet på grund af Jesu Kristi forsoning. Uanset hvor

ung eller gammel vi er, er vor Frelser altid parat til at hjælpe os. Vi kan føle fred igen ligesom på den dag, hvor vi blev døbt.

Vor himmelske Fader gav os befalinger, fordi han elsker os. Han ønsker at beskytte og hjælpe os. Vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, har givet os nogle vidunderlige gaver! ■

Julie Cornelius-Huang

Baseret på en sand historie

»Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil« (TA 1:11).

Iren syntes, det var sjovt at besøge Taiwan. Hans farfar, hans yéyé, tog ham og hans lillesøster, Ila, med til zoologisk have og med færgen over til en lille ø. De besøgte smukke haver fyldt med mangotræer og orkideer. Og de besøgte et bjerg, hvor aberne forsøgte at stjæle deres mad! Aberne gjorde Ila nervøs, men Iren syntes, at de var fantastiske.

Yéyé ønskede at fortælle Iren og Ila om, hvor deres familie kom fra. Han tog dem med for at besøge alle deres slægtninge og på restauranter for at prøve nye madretter. Iren havde øvet sig med spisepinde. Han var ved at blive ret god.

En dag tog yéyé Iren, Ila og deres forældre med til et særligt sted. Det var en stor bygning med store, åbne døre og skinnende trægulve. Før de gik ind, tog Iren og hans familie deres sko af. »Det er et sted, hvor man skal

være ærbødig,« sagde mor. »Ligesom i vores kirke.«

»Er det en kirke?« spurgte Iren. Det lignede ikke nogen kirke, som han nogensinde havde set. Bygningens farverige tag havde kanter, der pegede opad. Mennesker i mørkeblå rober gik stille gennem dørene.

»En slags,« sagde mor. »Det er et buddhisttempel. Men man bliver ikke gift eller besejlet her, som man gør i vores templer. Det er en kirkebygning for yéyé's religion. Han kommer her for at lære om Buddhas lære og for at hjælpe mennesker.«

Far tilføjede: »Kan I huske jordskælvet i Taiwan, som vi så i nyhederne for en måned siden? Yéyé og de andre frivillige fra dette tempel hjalp alle sammen, da jordskælvet var overstået.«

»Hvad gjorde de?« spurgte Ila.

»Jeg tror, at de bragte vand til folk og ryddede op i murbrokkerne,« sagde far. »De hjalp også mennesker, som havde mistet deres hjem, med at finde et sted at bo.«

»Wow,« sagde Iren. Han smilede til yéyé. »Det lyder som rigtig meget arbejde!«

Alle Guds

Da de gik ind i templet, lagde Iren mærke til, hvor stille og fredfyldt der var. Han så sig omkring og så en stor træstatue. Ila og Iren standsede op og stirrede.

»Er det Buddha?« spurgte Ila.

Mor nikkede.

Yéyé sagde noget til far på kinesisk, førte sine hænder sammen og bøjede sig foran statuen af Buddha tre gange.

»Yéyé lærer os, hvordan han viser respekt for Buddha,« sagde far. Hans stemme var kun en hvisken.

Iren pressede sine øjenbryn sammen. »Er det ikke som ...?« Han prøvede at huske noget, han havde hørt før. »Er det ikke at tilbede afguder?«

»Buddhister tilbeder ikke rigtigt Buddha,« sagde far.

»Buddha var en stor lærer, og de besøger statuen af ham for at huske det, han underviste om.«

»Når mennesker bøjer sig her, viser de respekt – lidt som at give hånd,« hviskede mor. »Yéyé bøjer sig for at vise respekt for Buddha og for det, han lærte andre.«

Mor lagde sine arme omkring Iren og Ila. »Og ved I hvad?«

»Hvad?« spurgte Ila.

»De er alle Guds børn. Han elsker dem. Han elsker det, de gør, for at hjælpe hinanden.«

Iren så på yéyé og alle de andre, som sad stille ned. Han havde en varm og god følelse indvendig og vidste, at det, mor sagde, var sandt. Iren bad en lille bøn til vor himmelske Fader: »Tak for at hjælpe mig til at møde flere af dine børn.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

*»Det er et
buddhisttempel,«
fortalte mor. »Det er
yéyés religion.«*

børn

Jesus er venlig

Kim Webb Reid

En dag underviste Jesus nogle mennesker. Nogle familier kom til ham med deres nyfødte og små børn. De ønskede, at Jesus skulle velsigne deres børn.

Disciplene ønskede ikke, at børnene skulle forstyrre Jesus. De prøvede at sende dem væk.

Jesus bad sine disciple om at lade de små børn komme til ham. Han sagde, at voksne havde brug for at have tro som små børn for at komme i himlen.

Så tog Jesus børnene i sine arme og velsignede dem.

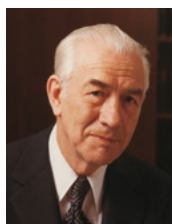

Jesus elsker børn. Han ønsker, at jeg skal være
venlig over for mennesker overalt. ■

Fra Lukas 18:15-17.

Jeg kan være venlig

Ældste Mark E. Petersen (1900-1984)
De Tolv Apostles Kvorum

MORMONS BOG: ET SANDT MIRAKEL

Fra første til sidste side er Mormons Bog en åbenbaring, en inspireret oversættelse, Guds og ikke noget menneskes værk.

Jeg ... vidner om profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse og ... erklærer min tro på det mirakel, hvorved Mormons Bog blev oversat og udgivet ...

Den 22. september 1823 i nærheden af Palmyra i New York åbenbarede en engel fra Gud det sted, hvor [Mormons Bog] lå nedgravet, for en 17-årig dreng ved navn Joseph Smith ...

Men lad os ... se på selve oversættelsen af optegnelsen. Joseph sagde, at han udførte den ved Guds gave og kraft ... På det tidspunkt var han så ulærd, at han ikke kunne have gjort det på nogen anden måde ...

Hvordan kan kritikere så sige, at Joseph Smith i sin ungdom var så lærd, at han kunne eller bevidst ville

tage stykker fra Bibelen og med stor dygtighed lade dem optræde, som om de var en del af Mormons Bogs manuskript?

Hans mor sagde, at på det tidspunkt havde han ikke engang læst hele Bibelen endnu. Så hvordan kunne han udvælge bestemte stykker og bearbejde dem til Mormons Bog så rigtigt og så dygtigt?

Når han så tidligt i sit liv endnu ikke havde læst hele Bibelen, kan han ikke have haft tilstrækkelig kundskab til at udføre et sådant redaktionsjob, selv om han havde været i stand til at skrive og redigere, og disse evner ejede han slet ikke, så ung han var.

Mormons Bog er et litterært og religiøst mesterværk, som overgår enhver bondedrengs største håb og evner ...

Læs for eksempel nogle af Frelserens smukke prædikener i den bog. Læg mærke til, at Herren citerer de bibelske profeter. Skal vi tro, at den ulærde Joseph Smith havde den dristighed eller evne til at omskrive Frelserens prædikener og indsætte King James-Bibelens udlægning i dem med tanke på at forbedre det, som Jesus havde sagt?

... [Joseph Smith] forsøgte ikke at bearbejde Mormons værk, Jesu prædikener, Abinadis vidunderlige forsvarstale eller Malakias' eller Esajas' skrivelser. Han var udelukkende oversætter, ikke redaktør eller tilrettelægger; han var heller ikke en tyv, der plagierede nogen andens værk ...

Fra første til sidste side er Mormons Bog en åbenbaring, en inspireret oversættelse, Guds og ikke noget menneskes værk. Den er sand fra første til sidste side. ■

Fra »Det var et mirakel«, Den danske Stjerne, apr. 1978, s. 16-20.

**MORONI UNDERVISER JOSEPH,
AF CLARK KELLEY PRICE**

Natten og morgenen mellem den 21. og 22. september 1823 fortalte englen Moroni Joseph Smith om guldpladerne. Joseph tog hen til Cumorahøjen, men han kunne ikke tage pladerne med sig, fordi han følte sig fristet til at omsætte dem til verdslig rigdom. Moroni kom igen til Joseph og viste ham »Guds herlighed« og »mørkets fyrste.« Moroni forklarede Joseph formålet med de modsætningsfyldte syn og sagde: »Herefter kan du kende de to kræfter og aldrig lade dig påvirke eller overvinde af den onde« (se Latter-day Saints' Messenger and Advocate, okt. 1835, s. 196-198).

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

OVERVIND DEN FARLIGE TVIVL

Akkurat som træer kan blive ramt af sygdom, som man ikke kan se til at begynde med, kan vores åndelige rødder svækkes af tvivl. Hvordan kan vi modvirke tvivl i svære tider?

s. 44

FOR DE UNGE

s. 58

10 MINUTTER OM DAGEN

Fem unge oplever forskellen i deres liv ved at erstatte 10 minutters daglig skærmtid med at læse Mormons Bog. Tag selv udfordringen op!

FOR BØRN

Konferenceoptælling

Gør det sjovt at holde styr på, hvad profeten og apostlene siger under generalkonferencen!

s. 66

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE